

11e JAARGANG N° 17 – 10 JULI 1931

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE HANDSPIEGEL

In den nacht van Maandag op Dinsdag is de Ned. Fabrik van Bronswerken, doorheen Becht & Dyserinck in vlammen opgegaan. De brandweer poogt het vuur meester te worden.

AMSTERDAMSCH

Het rookend geraamte van het gebouw bleef overeind.

Op Frankendaal hebben meer vele reigers hun nest gebouwd. Jongen, die nog niet goed vliegen kunnen, vallen vaak naar beneden en slaan zich dan zelf door het leven.

Puinhoopen, niet door brand, maar tengevolge van afbraak, in de Paleisstraat. Dit huizenblok zal worden vervangen door kantoorgebouwen.

NIEUWS

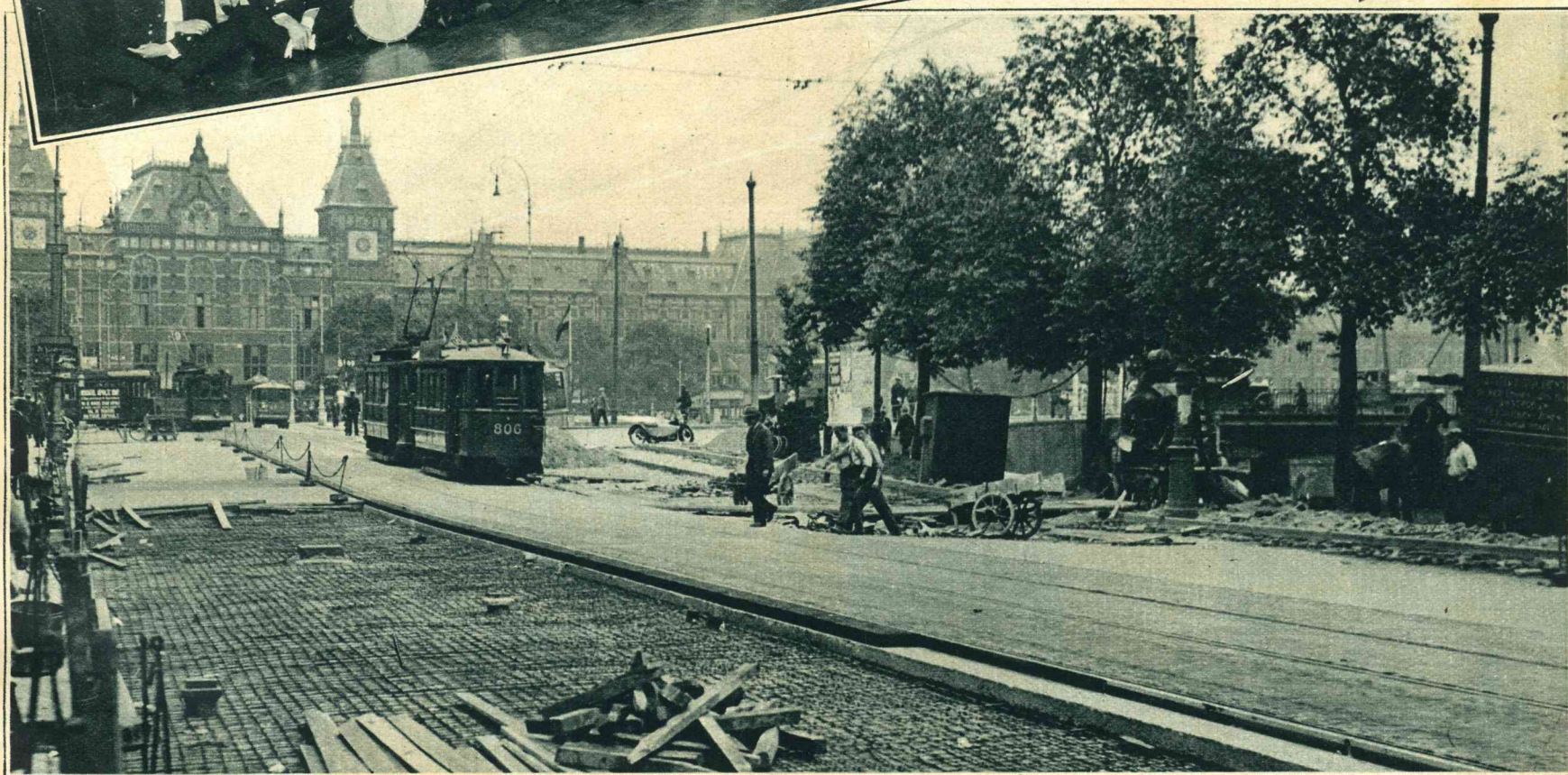
De British Association
hier ter stede gaf ter
eere van het bezoek
van den Engelschen
kruiser „York” in onze
haven een feestavond
in het Carltonhotel.

De Gemeenteraad heeft besloten de
Vijzelgracht te doen dempen. Een
overzicht van het te dempen gedeelte,
genomen uit de Hoogere Burgerschool,
hoek Weteringschans, welk gebouw,
evenals de molfabriek verdwijnen gaat.

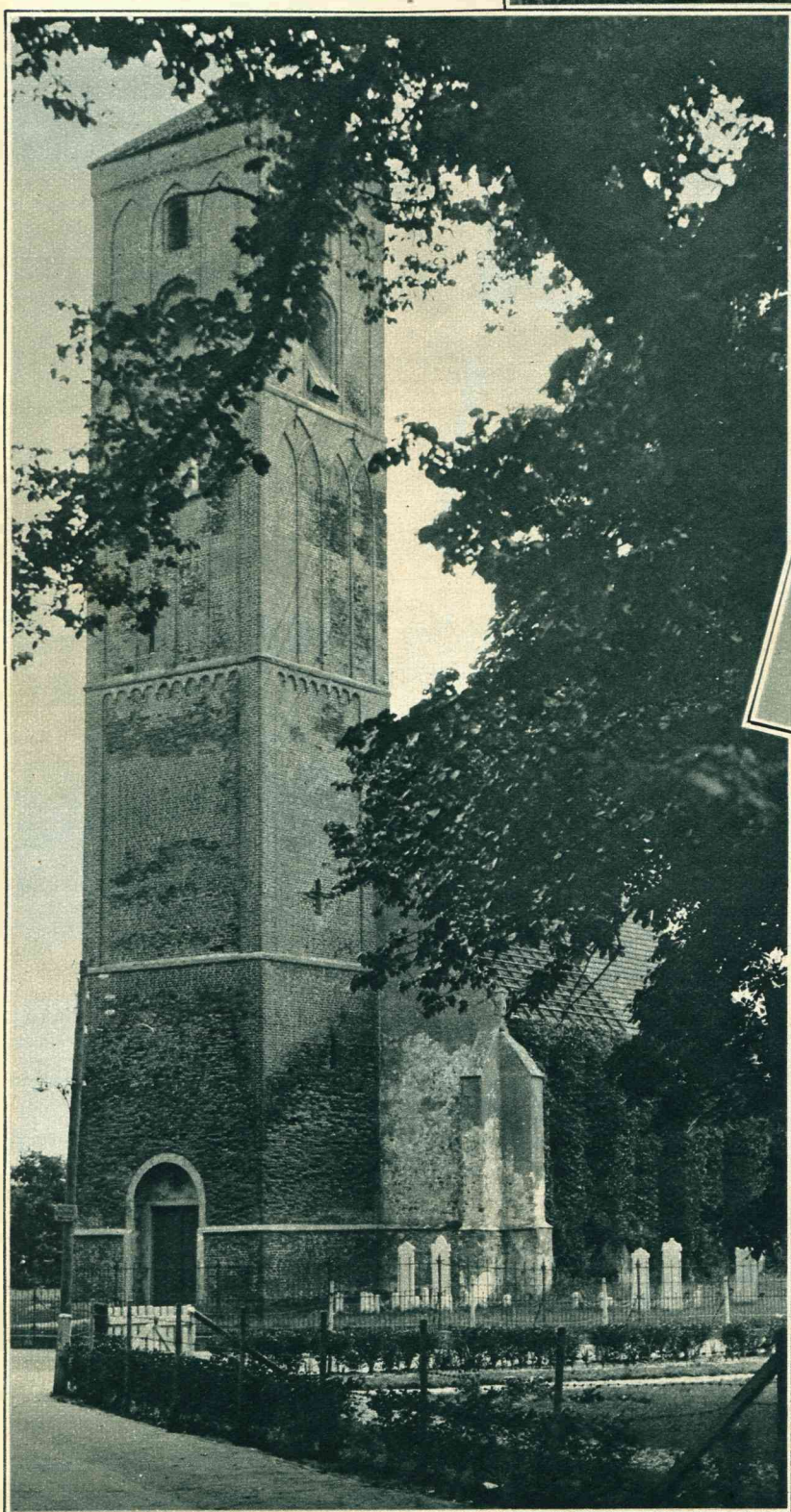
Het tramspoor en het wegdek
op het Damrak moeten worden
vernieuwd. De werkzaamheden
nemen een ernstige verkeers-
belemmering.

WAARSCHUWING Onze premie-romans mogen zich in een geëstdriftige en steeds stijgende belangstelling van onze abonnee's verheugen, wat niet te verwonderen is, gezien de fraaie uitvoering en de met groote zorg gekozen en door deskundigen vertaalde verhalen. Den laatste tijd tracht men nabootsing van onze premie-boeken onder valsche voorspiegelingen aan onze abonnee's aan te bieden. — Wij waarschuwen onze lezers met klem tegen deze poginger, om hun minderwaardige producten in de handen te stoppen. Indien andere boekjes dan de onze worden aangeboden, gelieve men dit aan ons kantoor te melden.

Strandoverzicht.

Mooie
HOEKJES
EN
PLEKJES
TE WYK AAN ZEE

*Op het hoge Duin.**De oude Hervormde kerk.**De Strandweg, die naar het dorp leidt.*

NIVEA

NIVEA OLIE

en
daarna

het zonnebad!

Daarvan krijgt U een gezonde huid en een frischbruin uiterlijk, ook bij een bewolkten hemel, want ook wind en lucht doen Uw lichaam bruin worden. Nivea en Nivea-Olie bevatten - als eenigsten in hun soort - het huidverzorgende Eucerit, beiden vermin-

deren het gevaar van een pijnlijken zonnebrand, beiden geven U de gewenschte prachtig-bronzen huidskleur. Nivea heeft bovendien op zeer warme dagen een verkoelende werking. Nivea-Olie beschermt bij ongunstig weder tegen een te sterke afkoeling, die U een kou zou kunnen bezorgen,

zoodat U ook op koele zomerdagen in licht, lucht en water kunt baden. Neem nooit een zonnebad met een nat lichaam! En altijd eerst inwrijven! Nivea in doozen van 15, 20, 40 en 90 cts. In tuben van 35 cts. en 55 cts. Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cts. Pebecco Mij., Amsterdam-C.

Wacht nu vooral niet langer meer met Uw aanmelding!

ELKE WEEK zijn onze reizen **VOLGEBOEKT** naar **PARIS** en de **KOLONIALE TENTOONSTELLING**

Elken Zaterdagmorgen

vertrekken om half negen van het Stationsplein D.P. te Rotterdam onze comfortabele

PULLMANN-autocars

naar Parijs en de Internationale Koloniale Tentoonstelling.

ZEVEN volle dagen

duurt de tocht, waaraan wij uitstapjes verbinden naar alle belangrijke bezienswaardigheden in België en Noord-Frankrijk.

REISSOM f 80.—

alles inbegrepen, behalve de dranken aan tafel of de consumpties in restaurants, die steeds persoonlijk moeten worden betaald.

De reissom is berekend op eene deelname van 20 personen per reis; bij 10 à 18 personen moet dit bedrag verhoogd worden met f 6.50 per persoon.

Een neger-paaldorp, dat tot in geringste onderdeelen natuurgetrout is weergegeven op de Koloniale Tentoonstelling.

Elken

Maandagmorgen

vertrekken van het Station D.P. te Rotterdam

onze populaire Treinreizen naar Parijs en de Intern. Koloniale Tentoonstelling.

5 DAGEN

duurt deze reis per trein 3e klasse, aanvangspunt Rotterdam, eindpunt Roozendaal.

REISSOM f 55.—

alles inbegrepen, behalve de dranken aan tafel of de consumpties in restaurants, die steeds persoonlijk moeten worden betaald. De reissom is berekend op een deelname van 10 personen per reis.

Bent U nog nooit in Parijs geweest?

Dan is het dezen zomer de beste gelegenheid voor een reisje naar de tintelende, feestelijke, verbijsterende lichtstad — nu de Koloniale Tentoonstelling er gehouden wordt — en U in staat stelt te genieten van al het schoone, het rijke en kostbare, het schilderachtige en vreemde, dat hier uit alle werelddelen en van de onbekendste menschenrassen werd samengebracht.

Kent U Parijs wel?

Dan laat U zich toch niet de gelegenheid ontgaan om opnieuw eene vrolijke vakantie in de metropool door te brengen, nu de Koloniale Tentoonstelling er eene dubbele attractie aan geeft, die er Europa's halve bevolking dezen zomer samenbrengt.

Ga met ons mee!

Wij nemen alle moeite, alle zorgen, alle voorbereidingen, alle besloomingen op ons. Wij besparen U de helft van de kosten, maar bovendien alle teleurstellingen!

Millioenen bezoekers stroomden toe uit alle landen. Wij zorgen dat U niet achter hoeft te blijven!

UITSLAG VAN ONZE PRIJSVRAAG

Zeer groot is ook ditmaal weer het aantal onzer abonné's geweest, dat aan de oplossing van onze laatst-uitgeschreven prijsvraag een half uurtje heeft besteed. Goede antwoorden zijn er honderden binnen gekomen. Moeilijk was de opgave dan ook niet. De zin, welke uit de blokjes moest worden samengesteld, luidt aldus:

De enorme vlucht van ons weekblad stelt ons in staat, u binnenkort te verrassen met eene belangrijke verbetering, welke op verbluffende wijze de aantrekkelijkheid ervan nog verhoogden zal.

Na loting kwamen de volgende vijftig lezers van de „Stad” voor een prijs, die door onze Administratie zal worden toegezonden, in aanmerking:

J. Kortof, Zanddwaarsstraat 11 II, Amsterdam	een heerenportemonnaie.
C. J. Ruyter, Joos Bankersstraat 128 I, Amsterdam (West)	een luxeklokje.
J. Franz, Balistraat 23 III, Amsterdam-O.	een luxeklokje.
B. Deen, Dintelstraat 56, Amsterdam-Z.	een portefeuille.
W. J. de Jong, Wagenaarstraat 24 I, Amsterdam	een aschbakje.
D. Schouw, J. v. Galenstraat 194, Amsterdam-W.	een sigarenkoker.
J. B. Hei, Gaaspstraat 9 III, Amsterdam-Z.	een luxeklokje.
Mej. H. Kuikman, Runstraat 6 II, Amsterdam-C.	een zak-manicure.
H. L. Arends, J. A. Kemperstraat 122, Amsterdam	een luxeklokje.
G. Smit, Woubruggestraat 22, Amsterdam-W.	een zak-toilet.
A. de Rue, Christiaan de Wetstraat 7 II, Amsterdam-O.	een notitieboekje.
Mej. J. M. v. d. Werf, Javastraat 21 I, Amsterdam-O.	een Japansch theeblad.
S. Bakker, v. d. Hoopstraat 36 III, Amsterdam	een heerenportemonnaie.
A. van Wezel, Nieuwe Keizersgracht 20, Amsterdam	een bureau-klokje.
J. G. Schor, 2e Kattenburgerdwaarsstraat 5 II, Amsterdam-C.	een sierkan.
A. Bolle, Haarlemmerstraat 52, Amsterdam	een luxeklokje.
Mej. C. Koch, Huidekoperstraat 12 h., Amsterdam-C.	een damesportemonnaie.
H. van Spingelen, Bloemstraat 46, IJmuiden	een heerenportemonnaie.
H. Grin-Kreil, Barsingerhorn,	een heerenportemonnaie.
C. J. Moerbeek, Parkstraat 4, Den Burg (Texel)	een bureau-klokje.

S. Oud, Broek in Waterland 355,	een notitieboekje.
A. Hollenberg, Oude Niedorp 21	een sigarenkoker.
Jac. Faas, Vreeswijk 15, Lisse,	een luxeklokje.
G. W. Wezel, Kromweg 282, Wormerveer,	een damesportemonnaie.
A. Vlind, Zeemanstraat 81, Zaandam,	een bronzen bloempot.
A. Schilp, Wijde Wormer,	een aschbakje.
Mevr. W. Bahrnsen, Spoorstraat 9, Alkmaar	een zak-toilet.
P. Ouwerkerk, Jr. Kruisweg 445, Hoofddorp,	een luxeklokje.
J. Bizel, Polderweg 31, Den Helder,	een damesportemonnaie.
C. J. Rijnders-Wervels, Oudendijk (N.H.)	een zak-toilet.
K. van Doeland, Bonkjesstraat 41, Koog a. d. Zaan,	een sierkan.
J. Muller-Schalen, Nieuwsteeg 39, Hoorn,	een damesportemonnaie.
W. Vreeken, Aalsmeerderweg 167, Aalsmeer-O.	een luxeklokje.
G. van Schaik, Jr., Groest 36, Hilversum,	een portefeuille.
Frans Hinze, Sanatorium. Hoog Blaricum bij Laren (N.H.)	een heerenportemonnaie.
C. G. Haagen, Pastoor Jansenstraat 2, Weesp,	een zaktoilet.
A. W. Krielen, Tuinstraat 7, Den Helder,	een Japansch theeblad.
G. Hoogvorst, Uitlandscheweg, Callantsoog (N.H.)	een sigarenkoker.
J. H. Nieland, Jac. v. Heemskerkstraat, Delfzijl,	een zak-manicure.
G. Hofman, Hoflanderweg 155 A, Wijk aan Duin,	een zak-toilet.
A. van Lienen, Aagtdorp, gemeente Schoorl,	een damesportemonnaie.
G. van Welzenis, Spoorgracht 40, Den Helder,	een luxeklokje.
H. Band, Winkel (N.H.)	een bureaunklokje.
Zuster Sprangers, Prov. Ziekenhuis, Santpoort,	een zak-toilet.
D. Zweep, Graft (N.H.),	een heerenportemonnaie.
C. Meerman-Dorregast, Nieuwpoortlaan 5, Alkmaar	een damesportemonnaie.
Mej. P. Sabelis, Regentesseweg 3, Zandvoort,	een Japansch theeblad.
W. Bree, Oosteinde 3 A, Bussum,	een luxeklokje.
H. van Zijl, Schellingwoude 151,	een zakmanicure.
L. Vistra, Avenhorn 98,	een bronzen bloempot.

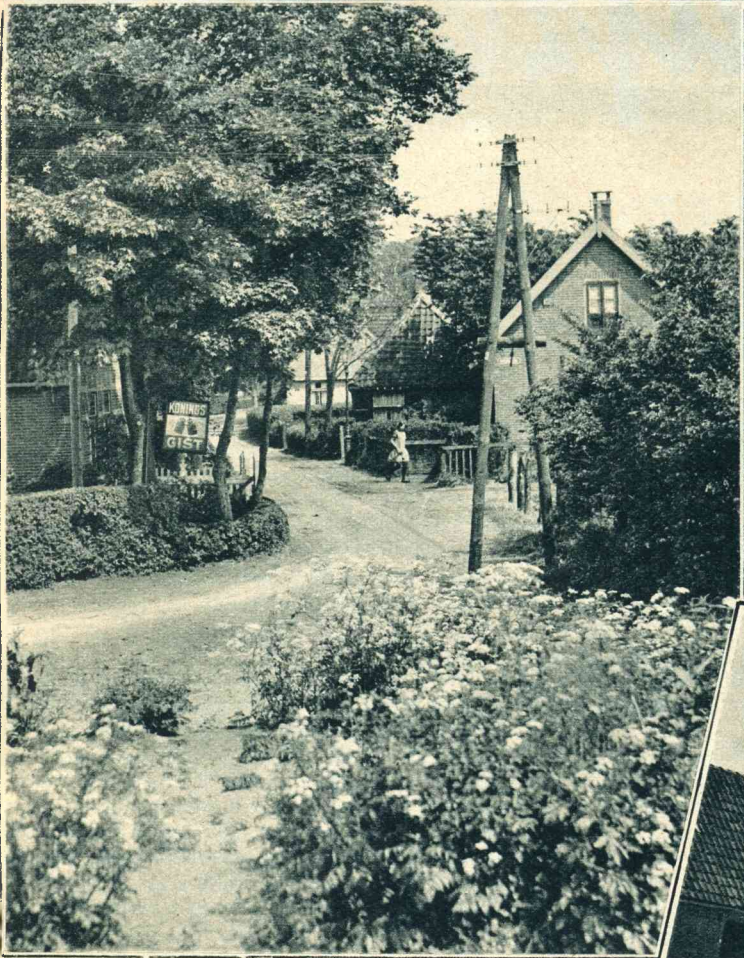
„En waarin bestaat nu die belangrijke mededeeling?” hooren we onze lezers vragen.
Binnenkort zullen ze zelf het antwoord kunnen geven — daartoe moet dan een nieuwe prijsvraag goed worden opgelost.

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengenolge onzer

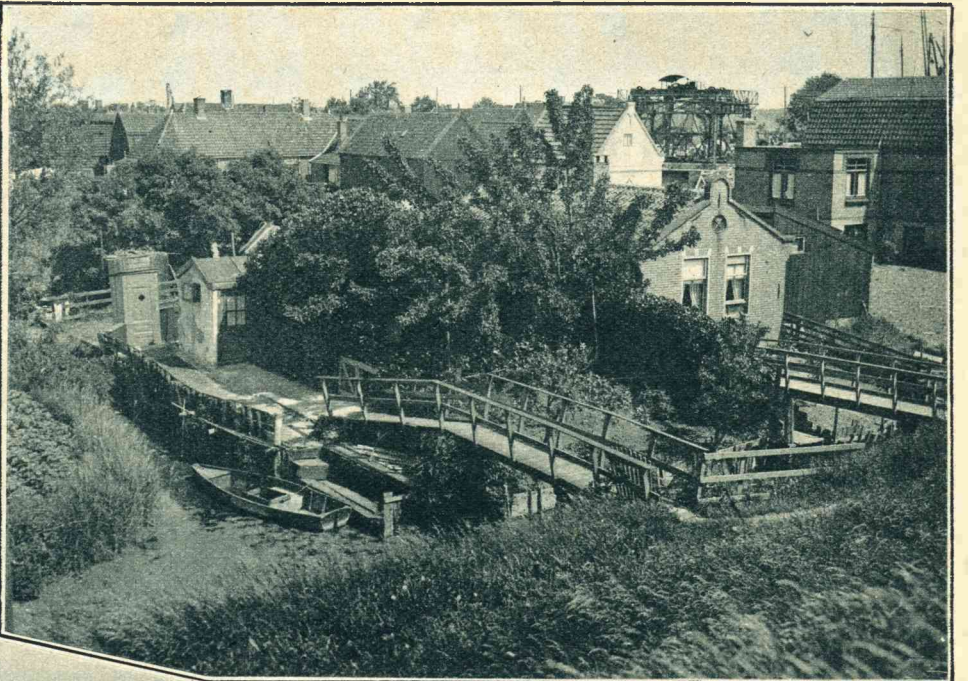
GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

de volgende bedragen uit, aan:

W. J. v. Evelingen, Schiedamscheweg 676, Rotterdam	f 600.—
J. Notenboom, Seringenstraat 18c, Rotterdam	„ 60.—
G. du Pree, Brederodestraat 31a, Rotterdam	„ 30.—
J. Waligora, Kerkstraat 70, Brunssum	„ 50.—
M. Koster, A. v. Harenstraat 22, Utrecht	„ 60.—
	f 800.—
Vorig totaal bedrag	„ 221.171.—
Nieuw totaal	f 221.971.—

Dorpsstraatje in Castricum.

Gezicht op het vriendelijke visschersdorpje Broekerhaven bij Enkhuizen.

De ploot van Broekerhaven.

Mooie Hoekjes en Plekjes

De altijd mooie hoek aan de „Zes Wielen” bij Alkmaar.

Blauwe en Grijsze Oogen

DOOR
BARONESSE ORCZY

Maar als een caoutchouc-pop is hij bijna op hetzelfde moment weer overeind en in het zadel, en terwijl hij zijn eenen arm rondten nek van de merrie slaat, zwaait hij met den anderen.

„Goed gedaan, wijfje! We hebben elkaar begrepen. De lui op de locomotief hebben ons gezien. Over dat stomme paard en dat rijtuig hoeven we ons nu verder niet bezorgd te maken!”

Hij ziet er verschrikkelijk uit. Bloed stroomt over zijn gezicht en over zijn handen. En warm! Zijn hemd kleeft aan zijn gespierde schouders. Zijn boord is verdwenen, en zijn broek hangt bij zijn knieën aan flarden. Gelukkig dat niemand op hem let. De 10.15 is een tweehonderd meter verder tot stilstand gebracht en de reizigers klimmen naar buiten om te zien wat er gaande is. De menigte verdringt zich rond de calèche en het zweetende, huiverende paard. Geen mensch let meer op Lance en de merrie — wat maar gelukkig is. Hij kalmeert haar, en verzekert haar, dat ze een flinke, dappere meid is geweest.

„We zullen over de wei terugrijden,” zegt hij tegen het paard, „dan ziet geen mensch ons. Ik zal je eens flink wrijven, dan ben je weer heelemaal de oude als ze je nodig hebben.”

Door het hek voert hij de merrie naar de weide. De menschen en de calèche kunnen hem niets schelen; hij is alleen benieuwd om te weten, of de beide dames en het paard er goed zijn afgekomen.

Een half uur later is hij weer toonbaar; een van de meiden heeft een zakdoek om zijn bloedend hoofd gebonden, maar als hij zijn hoed op heeft, ziet geen mensch het. De merrie is weer zoo rustig en gehoorzaam als je maar wenschen kunt. Zoo rustig, dat ze niet eens op de honden let, die het tot hun plicht rekenen altijd wat aan het kabaal en lawaai rond 'n farm toe te voegen....

„Hè, Madoc! Ma-a-a-doc! Waar zit je? O, ben je daar. De baas moet je hebben.”

„Ik was met de merrie bezig.”

„Dat is goed.”

Mr. Crum stond voor het huis.

„Zeg, Madoc, zou je de dames naar huis willen rijden?”

„Ja, sir.”

„Wat een geluk, dat je de aandacht van den machinist wist te trekken!”

„Ja, sir.”

„Nog een minuut en....”

„Ja, sir.”

„Goed. Kijk dan eens, of het paard van Mrs. van Menterghem niets heeft opgelopen, en of er niets aan het rijtuig is gebroken. Span 't paard dan maar weer voor, en wacht op de dames.”

„Ja, sir.”

„Weet je Bootham te liggen?”

„Ja, sir.”

„Goed. En kom dan weer dadelijk terug. Het is hier nog geen vijftien mijl vandaag; ze zullen je ginds wel een motor leenen.”

„Ja, sir.”

Mr. Crum zweeg even, trok eens aan zijn sigaar, en merkte terloops op:

„Je bent toch niet gewond, Madoc?”

„O, neen, sir.”

„Goed! Schiet dan maar op.”

Lance Madoc had willen vragen, hoe de dames het maakten, maar hij was niet iemand die veel vragen stelde; bovendien behoorden een op hol geslagen paard en een vrijdeld ongeluk tot de dagelijks voorkomende gebeurlijkheden. En als de dames nu weer naar huis terugwilden, zouden ze zich wel niet zoo erg slecht voelen. — Later vernam hij, dat toen de trein een honderd meter achter de calèche tot stilstand was gekomen, het paard was blijven doorhollen totdat Mr. Crum met zijn auto dwars over den weg was gaan staan. Het arme

beest, dat buiten zichzelf was van angst, zou zeer waarschijnlijk het wagentje te pletter hebben geloopt, als niet op dat oogenblik twee mannen in de nabijheid waren geweest en het dier bij den teugel hadden gegrepen, en het op deze wijze tot staan hadden gebracht. Het beest beefde en trilde als een esblad. Mrs. van Menterghem was in zwijm gevallen en werd het huis binnengedragen, maar noch de koetsier, noch de verpleegster waren gewond. Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Mrs. van Menterghem zich voor geen geld ter wereld meer aan dienzelfden ouden koetsier toevertrouwde, en dat Mr. Crum haar daarop een van zijn mannen ter beschikking had gesteld.

„Hij kan uitstekend met paarden overweg,” verklaarde hij. „Hij brengt u veilig thuis, Mrs. van Menterghem. U behoeft zich over niets ongerust te maken.”

„O, neen, Mr. Crum, als u zegt dat ik met uw man in veilige handen ben, dan geloof ik dat. Willen we dan maar gaan?” wendde zij zich tot de verpleegster.

De zuster scheen zich eenigszins ongerust te maken over den man, die den trein tot staan gebracht en hun beider levens gered had. Zij wilde hem zien en Mrs. van Menterghem zou hem ook wel graag willen zien, gaf ze te verstaan.

„O!” antwoordde Mr. Crum, „maakt u zich niet bezorgd over hem. Al mijn mannetjes zouden, als ze de kans hadden gekregen, precies hetzelfde hebben gedaan. Lance stond toevallig naast de merrie van Mr. Hofman, en....”

„Lance?” vroeg de verpleegster, en ze fronste even haar wenkbrauwen. **No. 6**

„Lance Madoc,” vulde Mr. Crum aan. „Iemand, die uitstekend met paarden weet om te springen. Hij zal u naar huis rijden. Maakt u zich dus niet bezorgd.”

„Zei u Lance Madoc?”

„Ja, Lance Madoc.”

„O!” antwoordde de verpleegster met een grappig stembuiginkje.

En toen Mrs. van Menterghem, die zich nog erg slapjes voelde, eindelijk veilig en wel in het rijtuig zat, in den rug en opzij met kussens gesteund, gluurde de verpleegster haastig naar Lance Madoc, die naast den ouden koetsier op den bok zat.

„Grappig, dat jij het juist moet zijn,” merkte ze met haar rustig glimlachje op.

VIERDE HOOFDSTUK

Mr. Crum had gezegd, dat Bootham nog geen vijftien mijl van zijn farm lag, maar 't leek meer op achttien. Een rit van twee uur met een paard, dat nauwelijks van zijn schrik bekomen was, en elk oogenblik een nieuw onheil kon aanrichten. Lance Madoc moest al zijn aandacht op het dier concentreren, hetgeen met een gewond hoofd en bloedende handen niet gemakkelijk was, vooral niet, toen de zon tegen den middag zeer heet begon te worden. Zijn eenige troost was dan ook, dat er geen stof was. Lance (die een filosofischen inslag had gekregen) herhaalde dan ook telkens: „Gelukkig, dat er geen stof is! Gelukkig, dat er geen stof is!” — totdat hij er eindelijk in geslaagd was er zich zelf van te overtuigen, dat alles nog lang niet zoo erg was als het scheen.

Later, toen Mrs. van Menterghem weer veilig en wel in bed lag, en wilde weten, hoe het met den jongen man gesteld was, „die onze levens heeft gered, lieve zuster Browne”, stelde de verpleegster voor eens te gaan zien, hoe hij het maakte. Hij zat in de keuken voor een onaangeroerden maaltijd, bestaande uit koud rundvleesch met augurken, leunde met allebei zijn ellebogen op tafel, en liet zijn pijnlijk hoofd, dat onhandig met een vuilen zakdoek verbonden was, in zijn al even pijnlijke handen rusten.

„Zoo!” zei hij zwakjes, toen zij binnentrad. Hij trachtte te glimlachen en op te staan, want hij was oprecht blij haar te zien, maar deze poging vergde te veel van zijn krachten en zij, met de haar eigen praktische zakelijkheid, beval hem streng te blijven zitten.

„En verroer je niet voor ik terug ben,” voegde ze er bevelend aan toe.

Zij ging weg, en keerde enkele oogenblikken later, gewapend met flesschen, pleisters en verband, terug. Lance liet haar met zich begaan, zooals twee jaar geleden na 't spoorwegongeluk. Haar sterke, kundige handen verwijderden den vuilen zakdoek, reinigden de wond, verbonden deze opnieuw, en toen ze klaar was, gaf ze hem een bemoedigend tikje op zijn schouder:

„Zoo, dat is al weer in orde. Het spijt me, dat ik je pijn heb moeten doen.”

Madoc zat met gesloten oogen. Twee jaar! Was het werkelijk al twee jaar geleden, dat zij met diezelfde bedreven handen zijn wonden had opgelapt, en met diezelfde rustige, bezadigde, bijna onaandoenlijke stem zijn zenuwen tot kalmte had gebracht? Zij schenen van hem af te vallen, die twee jaar, en opnieuw zag hij zichzelf in die kamer met de lage, witte zoldering en het open venster, waardoor een geur van vochtige aarde en bottende knoppen binnenwoei.

„En,” onderbrak haar rustige, praktische stem zijn gedroom „bevalt je je nieuwe betrekking goed?”

„Ken jij je Aardrijkskunde?”

(foto Agfa)

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

Uw Reisgenooten wachten op U!

Wanneer valt Uw vakantie? U kunt nog juist mee!

Met de vacantiemaanden is ook het feest van den zomer ingezet. De internationale treinen kunnen nauwelijks den stroom van reizigers verzwellen, die tegen de vertrekuren op onze stations te zamen dromt.

Wekelijks vertrekken talrijke gereserveerde wagons met de leden onzer eigen Reisvereniging, onze abonné's, naar alle mooie streken van Europa. Hoopvol wordt de reis aanvaard, enthousiast wordt zij besloten.

Slechts wie een onzer reizen meemaakte, beseft ten volle de waarde van de kostbare premie, welke wij u geven in onze Eigen Reisvereniging.

Alle kosten van organisatie, administratie en leiding dragen wij voor u: wij betalen personeel en onkosten. En u profiteert daar-tegenover van onze kortingen, van onze ervaring, van onze voort-durende zorg. Daarom is het zoo letterlijk waar, dat u met onze Reisvereniging bereikt

Dubbel genot tegen halve kosten!

Hieronder vindt u een overzicht van de reizen, welke in den loop dezer vacantiemaanden zoo goed als zeker zullen doorgaan; er zijn reeds vele aanmeldingen voor: wij wachten slechts op de uwe.

Formulier voor aanvraag van Programma of Inschrijving

Ondergeteekende (naam en voornamen)
wonende te Straat en huisno.
verzoekt omgaande toezending van het uitvoerige programma der reis naar
..... Vertrekdatum..... Duurdagen.

wenscht deel te nemen aan reis No. naar Vertrek-
datum Reissom f met personen.
De voorloopige storting, groot f werd heden door mij aan uw bureau
toegezonden.

....., den 1931.
Handteekening :

In gesloten envelop toe te zenden aan de administratie van ons weekblad.

Een prachtig panorama van het Moezeldal, waar de romantiek samengaat met rijk natuurschoon. De Grevenburg bij Trarbach—Trarbach
(foto Max Löhrich)

BELGIE

Autotocht door de Ardennen, duur 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt Rotterdam. Reissom f 56.— alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 12 van Woensdag 29 Juli tot Maandag 3 Aug.
No. 13 van Woensdag 12 Aug. tot Maandag 17 Aug.
No. 14 van Woensdag 26 Aug. tot Maandag 31 Aug.

DUITSCHLAND

Naar Heidelberg, 3e Kl. trein, duur 7 dagen. Aanvangspunt: Utrecht en eindpunt Nijmegen. Reissom f 86.—, alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 46 van Zaterdag 18 Juli tot Vrijdag 24 Juli
No. 47 van Zaterdag 1 Aug. tot Vrijdag 7 Aug.
No. 48 van Zaterdag 22 Aug. tot Vrijdag 28 Aug.

Autotocht langs den Rijn, duur 6 dagen. Aanvangspunt Utrecht. Eindpunt Rotterdam. Reissom f 71.—, alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 57 van Maandag 27 Juli tot Zaterdag 1 Aug.
No. 58 van Maandag 3 Aug. tot Zaterdag 8 Aug.
No. 59 van Maandag 10 Aug. tot Zaterdag 15 Aug.
No. 60 van Maandag 17 Aug. tot Zaterdag 22 Aug.

Naar Bad Neuenahr en den Rijn, treinreis 3e Kl. Aanvangspunt Utrecht. Eindpunt: Zevenaar. Reissom f 90.—. Duur 7 dagen. Alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 68 van Zaterdag 25 Juli tot Vrijdag 1 Aug.
No. 69 van Zaterdag 8 Aug. tot Vrijdag 14 Aug.
No. 70 van Zaterdag 22 Aug. tot Vrijdag 28 Aug.

Naar den Eifel (Heimbach), treinreis 3e Kl. Aanvangs- en eindpunt Maastricht. Duur 6 dagen. Reissom f 31.—, alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 236 van Zaterdag 25 Juli tot Donderdag 30 Juli.
No. 237 van Zaterdag 1 Aug. tot Donderdag 6 Aug.
No. 237a van Zaterdag 22 Aug. tot Donderdag 27 Aug.

Naar het Weserbergland (Vlotho), treinreis 3e Kl. Duur 6 dagen. Aanvangspunt Utrecht en eindpunt Zevenaar. Reissom f 50.—, alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 230 van Maandag 27 Juli tot Zaterdag 1 Aug.
No. 231 van Maandag 17 Aug. tot Zaterdag 22 Aug.

ZWITSERLAND

Naar Lugano en de Zwitsersche en Italiaansche Meren. 3e Kl. treinreis. Duur 9 dagen. Aanvangspunt Utrecht. Eindpunt Nijmegen. Reissom f 129.—, alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

No. 176 van Vrijdag 24 Juli tot Zaterdag 1 Aug.
No. 178 van Vrijdag 14 Aug. tot Zaterdag 22 Aug.
No. 179 van Vrijdag 4 Sept. tot Zaterdag 12 Sept.

Voor de reizen naar Duitschland en Zwitserland heeft U een paspoort nodig. Naar België en Parijs kunt U volstaan met een bewijs van Nederlanderschap met foto of paspoort.

Volledige programma's van bovengenoemde reizen worden U, op aanvraag aan ons kantoor, gaarne omgaand toegezonden.

**Geeft U vanavond nog op!
Wij wachten juist op U!**

ER WORDT WEER GEKNOEID!

• Er zijn weer winkeliers, die merkloze breikatoen als echte Everlasting aandienen. Er zijn weer winkeliers, die er niets om geven, hun klanten allerlei teleurstellingen te bezorgen.

In het belang van het publiek zullen strenge maatregelen tegen de knoeiers genomen worden. Maar wij geven het publiek nog eens DIT wapen in de hand:

Breikatoen zonder dit merk is nooit en te nimmer Everlasting!

EVERLASTING

BREIKATOEN

ZUIVER NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Galsteenlijders!

Op aanvraag wordt U het boek met dankbet. en inl. tevens beoordeeling van bekwaame Doctoren over „ANTIFELLIN“ gratis toegezonden door firma J. DWARSHUIS, Groningen. Telefoon 3442. Jacobijnestraat 13c

EEN BETER TEINT MET

POND'S CREAMS

Zonneschijn en zeelucht zullen Uw huid niet schaden, mits U den goeden voorzorgsmaatregel neemt de beide Pond's Creams te gebruiken. Overdag Pond's Vanishing Cream, de droge cream, die Uw huid verfrist en beschermt. Speciaal 's-avonds Pond's Cold Cream, die de poriën beter reinigt dan water en zeep. Zij maakt de huid zacht en gezond.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S

VANISHING EN COLD CREAMS

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na insending van 10 ct. post aan Pond's Extract Co., Ald. 16 Amsterdam

De allereerste vereischte...

voor het behoud van een frissche, gezonde gelaats-teint is, géén zeep te gebruiken die irriteren kan. Schadelijke vetten of verfstoffen hebben een zeer slechten invloed op de huid.

Palmolive zeep echter — uitsluitend samengesteld uit olijf- en palmoliën — werkt versterkend en verjongend. Duizenden schoonheidsexperts, in alle landen der wereld, bevelen juist om die hoedanigheid Palmolive zeep ten eerste aan. De twee minuten-massage, met warm water en het overvloedige schuim van Palmolive, is een alom bekende methode geworden voor de dagelijksche verzorging der huid.

Weest echter op Uw hoede! Men tracht U naboot-singen en zoogenaamde „on-verpakte palm- en olijf“ zeep te verkoopen, hopende op Uw nonchalance.

Maar er is slechts één *echte* Palmolive zeep, verpakt volgens nevenstaande afbeelding.

20 ct.
per stuk

Keep that Schoolgirl Complexion

11-11-40 R

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

Dr. H. NANNING'S KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
RETLUST enz.

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

Een slechte weg wordt
op een Fongers goed

FONGERS

Hoe ziet U er uit in Badcostuum?

Het badcostuum verradt de fouten in Uw figuur. Men is te beleefd om daarover een opmerking te maken, maar gezien worden ze zeer zeker. Wordt niet hier of daar delijn van Uw figuur door te groote vetaanzetting benadeeld, wat U graag zou willen maskeeren maar juist door het badcostuum onbarmhartig wordt verraden?

Doe dan een Facil-kuur, zoodat het badcostuum U in korten tijd goed staat. Facil is onschadelijk en heeft slechts dit ééne gevolg: U wordt slanker!

Facil-Tabletten zijn verkrijgbaar bij apothekers en drogisten voor den prijs van f 3,— per buis van 100 stuks.

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS...WINNEN

Bij Examens en Openbaar Optreden

blijft men kalm en helder door het gebruik van Mijnhardt's Zenuwtabletten. Glazen buisje 75 ct.

Dat was nu weer echt Blauwoogje! Heelemaal niet vragen, of hij zich ziek, moe of hongerig gevoelde! — Lance Madoc opende zijn oogen en keek met een welgevalligen blik naar het bekende figuurtje in smetteloos wit, dat hier en daar een weinig blauw van haar verpleegsterscostuum vrijliet.

Twee jaar geleden, toen hij haar voor het eerst zag! Zij was niets veranderd. Zij was nog altijd even practisch en rustig. Hij trachtte haar te toonen dat hij eveneens practisch en onaandoenlijk was geworden in deze nieuwe wereld, waar alleen maar telt wat je doet, en waar wat je voelt naar het binnenste heilgdom van je ziel moet worden teruggedrongen.

„O!” antwoordde hij onverschillig, „natuurlijk bevalt het me hier goed. Ik hou van beesten.”

„Meer dan van autobanden en auto-onder-deelen?”

„Ik kan net zooveel paardrijden als ik wil,” zei hij.

„Ja, dat dacht ik al.” Zij glimlachte nu, en haar stem klonk iets zachter, toen zij vervolgde: „Gelukkig maar voor Mrs. van Menterghem en mij.”

Natuurlijk ging je op dergelijke gezegden niet in. Stel je voor, spreken over iets, dat hij voor haar gedaan had — terwijl hij niet eens geweten had, dat Blauwoogje in de calèche had gezeten en in levensgevaar verkeerde. Neen, hij moest zijn gevoel niet laten meespreken.

„Vertel me eens, hoe jij het maakt,” zei hij plotseling.

„O, heel goed!”

„Wanneer ben je hier gekomen?”

„Ongeveer een maand geleden.”

„Nu, jij bent het grappigste schepsel...”

„Wát grappig? Hoezoo grappig?”

„Weet je niet, het is nog niet zoo heel lang geleden — November, om heel nauwkeurig te zijn — dat ik, zooals je je wel herinneren zult, bij je kwam om je te zeggen, dat de eigenaar van die garage me ook gedurende den winter bij zich wilde houden...”

„Nu?”

„Ik zei, dat ik daar wel iets voor voelde, en jij zei...”

„Ik zei, jij zei, hij of zij zei — wát zei hij en jij en ik?”

„Jij zei, dat niets je zou kunnen bewegen het hospitaal, of je zuster, of Winnipeg te verlaten.”

„Wat heeft dat hiermee te maken? Jij veranderde van besluit en nam 'n betrekking aan op Crum's farm, en ik schreef op een advertentie van Mr. van Menterghem, waarin hij een verpleegster-gezelschapsdame voor zijn vrouw vroeg. Ik begrijp niet, wat jij daarmee te maken hebt! Al veranderde ik twintig keer per dag van besluit!”

„Dat heb ik ook niet. Ik zei alleen maar, dat je zoo'n grappig schepseltje bent.”

Zij stond op, en begon op de haar eigen rustige, overwogen manier alles op te ruimen, wat zij voor zijn verband gebruikt had. Zoo practisch! zoo kalm! Lance kon niet nalaten te glimlachen, toen hij haar zoo ruimen zag. En nu stond zij weer voor hem met een heerlijken kop koffie, die zij, de hemel mag weten waar en wanneer, voor hem gezet had. Zij zette ook brood en boter voor hem neer. Dat was heel iets anders dan koud vleesch met augurken — die hem het vriendelijke keukenmeisje had voorgezet. Maar ook als het niet te eten was geweest, toch zou Lance het verslonden hebben — zooals hij twee jaar geleden ook die vreeselijke drankjes had geslikt, die zij hem had voorgezet.

Twee jaar! Voor een oogenblik schenen zij van hem afgevallen. Natuurlijk had hij gedurende die twee jaar Blauwoogje nog wel eens ontmoet — bijtijden zelfs vrij dikwijls, maar vandaag leek zij meer dan ooit degene, die zij toen in Engeland voor hem geweest was. Het was haar geheele doen en laten, haar zorg voor hem, het reinigen van zijn wonden, dat alles weer zoo levendig in zijn herinnering terugbracht.

Zwijgend dronk hij zijn koffie en at van 't brood; onderwijl sloeg zij hem gade, net zooals zij dat altijd had gedaan: zonder iets te zeggen, en met

haar sterke, bedreven handen kalm over haar sneeuw witte schort gevouwen.

„Ik wilde,” zei hij, toen hij klaar was, „dat ik eerder had geweten, dat jij maar achttien mijl van Crum's farm af zat.”

„Waarom?” vroeg zij, als begreep zij zijn opmerking niet.

„In den winter voel je je hier soms zoo eenzaam. Waarom heb je het me niet laten weten?”

„Dat was ik al van plan. Maar toen besloot van Menterghem plotseling den winter in Victoria door te brengen. We zijn net een week terug.”

„Zijn ze aardig?”

„Bedoel je de Van Menterghems? Ja, ze is erg aardig, en de dochter ook. Mijnheer zie ik niet veel, maar de jongen is een echte deugniet.”

Venus van Milo, jeugdportret.

„Is de dochter mooi?”

„Heel knap, ja. Zij en de jongen zijn kinderen uit een vroeger huwelijk. Mrs. van Menterghem is pas het vorig jaar met haar tegenwoordigen echtgenoot getrouwd.”

„En zij is ziek?”

„Ziek niet bepaald. Haar zenuwen zijn alleen wat overstuurd, door een auto-ongeluk, dat ze gehad heeft, en noch haar man, noch haar dochter kunnen iets met haar beginnen. Daarom plaatsten ze die advertentie voor een verpleegster. Ik kan heel goed met haar opschieten.”

„Dat zal wel.”

„Ze wil niets meer van auto's weten; daarom rijden we altijd in die oude calèche. Dat geval van vandaag zal haar geen goed doen. Haar man is een Hollander; hij bedoelt het goed, maar hij is erg vervelend: hij spreekt en denkt over niets anders dan zaken. Aan hem heeft ze niet veel. Ik begrijp niet waarom een vrouw, die weduwe is, genoeg geld heeft, en bovendien een dochter als gezelschap, behoefte heeft om te hertrouwen.”

„Ik denk, dat die Mrs. — hoe heet ze ook weer?

— op haar Hollander verliefd is geworden. Dat gaat gemeenlijk zoo!”

Blauwoogje haalde haar schouders op, alsof dergelijke grapjes haar bevattingvermogen te boven gingen.

Lance kon niet nalaten te lachen. Zij zag er zoo rustig, netjes en keurig uit, zoo absoluut ongevoelig met dat zindelijke mutsje en die schort, haar stijve manchetten en degelijke schoenen.

„Waarom lach je?” vroeg ze.

„Omdat jij het grappigste schepsel bent, dat ik ooit ben tegengekomen,” antwoordde hij. „Ik geloof, dat jij op alles, dat niet door en door nuttig en practisch is, als op een doodzonde neerziet, en dat de menschen voor jou zoo iets als machines zijn. Je lapt ze op, als ze kapot zijn, maakt ze in orde, maar verder... Vertel me eens, Blauwoogje, heb jij wel eens ooit om iemand gegeven — veel en echt van iemand gehouden?”

Zij antwoordde niet. Zij wierp hem alleen een bevreemdend, koelen blik toe, waardoor hij een oogenblik heelemaal van zijn stuk raakte. Voelde zij zich beleedigd? Het was dan ook een brutale vraag, en plotseling herinnerde Lance zich den jongeman op het perron met zijn arm vol kranten en tijdschriften — den jongen man, wiens naam hij nu droeg en wiens tragisch einde Blauwoogje in staat had gesteld hem een kans te geven een nieuw leven te beginnen. In die dagen scheen zij niet veel om den werkelijken Lance Madoc gegeven te hebben — of had ze dat niet laten merken? Had ze meer van hem gehouden, dan ze toen liet blijken? In ieder geval was een verliefd Blauwoogje in Lance's oogen iets koddigs, en hij zou dan ook gelachen hebben... als hij slechts gedurfd had. Maar hij had altijd een beetje ontzag voor haar gehad; zij had zoo'n manier om elken zweem van familiariteit te weren, en Lance was het reeds lang met zichzelf eens, dat zij elk gevoel voor humor miste. Maar hij zou haar gevoelen voor geen geld ter wereld willen kwetsen.

„Zeg, je bent toch niet beleedigd?” vroeg hij.

Zij had het thee-servies weggeborgen — nog altijd zonder een woord te zeggen — en was nu bezig met het opruimen der verbandartikelen. Maar op Lance's berouwvolle vraag keek zij hem met haar rustige blauwe oogen schijnbaar verwonderd aan.

„Beleedigd?” vroeg zij, „waarom zou ik beleedigd zijn?”

„Het was onaardig van me je dat te vragen.”

„O!” antwoordde ze rustig, „ik heb er geen aandacht aan geschonken. Maar kom nu mee, Mr. van Menterghem is thuis en zal je wel willen zien.”

„Mr.... Goeie genade.... Waarom?”

„Nu, hij wil je natuurlijk iets vriendelijks zeggen.... Hollanders zijn erge beleefde menschen.”

„Maar ik heb niets gedaan.”

Het was nu aan Blauwoogje om te lachen: hij keek zoo ongelukkig!

„Dat weet ik,” zeide ze, „maar je hebt ons naar huis gereden, nietwaar? en dat had je toch niet hoeven doen.”

„En wil nu je Mr. — hoe heet hij ook weer — me een fooi geven! Nu, je weet, op fooien ben ik dol. Toen ik steward was op de groote meren, heb ik wel geleerd hoe ik die in de wacht moest slepen. Ik heb van die kennis flink gebruik gemaakt. Ik denk, dat ik den volgenden zomer dat baantje weer aanneem.”

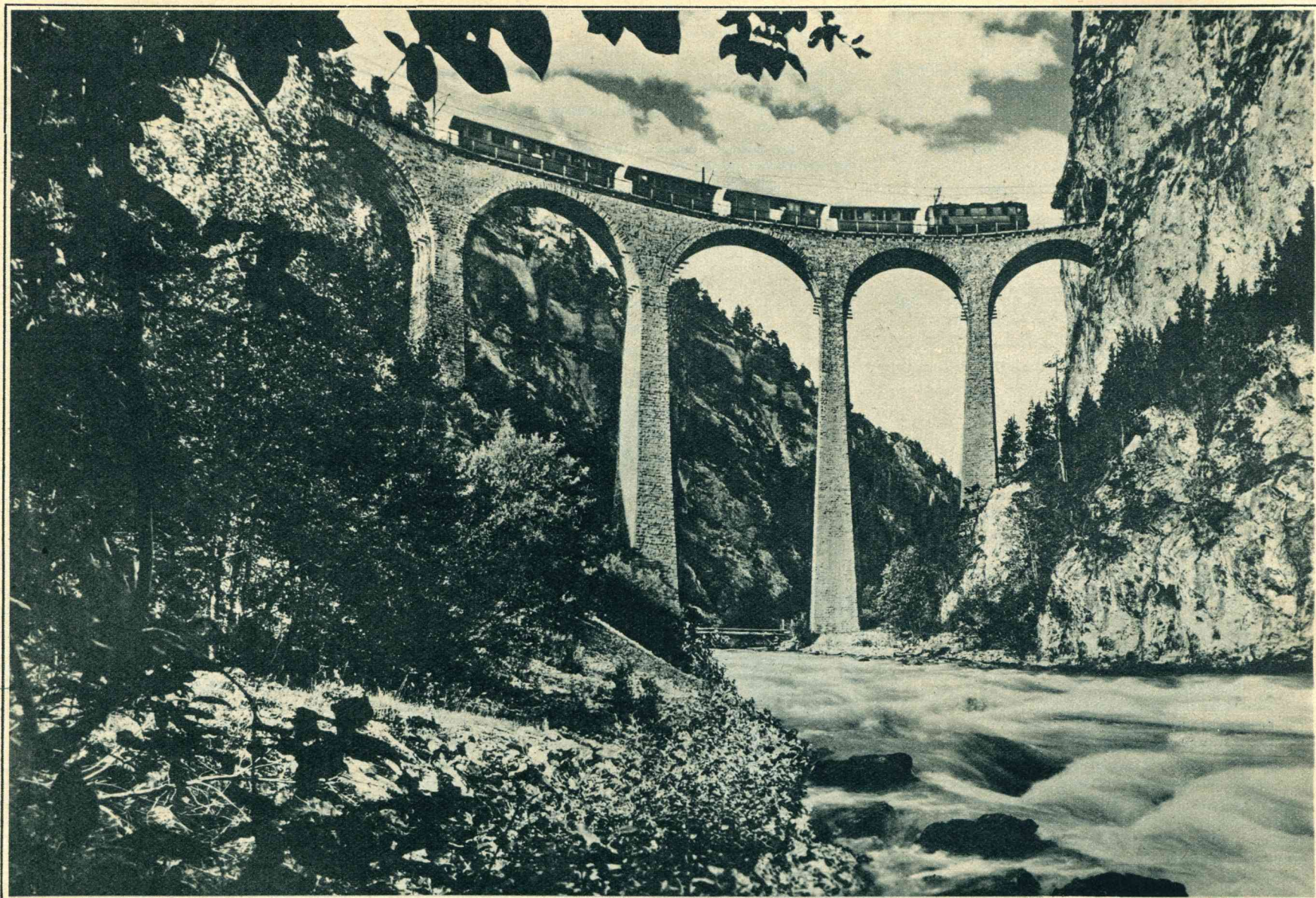
„Dat is uitstekend,” antwoordde Blauwoogje rustig. „Foi of geen foi, — maar je kunt hier niet vandaan gaan zonder Mr. van Menterghem gezien te hebben; hij heeft er zeer nadrukkelijk om gevraagd; en daar je nog een fietstocht van 18 mijl voor den boeg hebt... — hoe eerder je vertrekt, hoe beter.”

„Je hebt gelijk,” zuchtte Lance.

Hij volgde haar door de hall en de vestibule. Daar opende zij een deur.

„Wacht hier binnen,” zeide zij enkel. „Dan zal ik Mr. van Menterghem even gaan zoeken.”

(Wordt voortgezet)

De afgrond overbruggd. — Landvasser-riaduct bij Tilsur — Zwitserland.

(Foto Gaberell)

ENRIQUE DI LÉHMÀN BEETHOVENSPELER

DOOR OTTO NEITZEL

Heinrich Lehman gaf al zijn zesden Beethoven-avond in de Blüthnerzaal te Berlin, en nog had hij den gewenschten toeloop niet. Alleen de vraag naar vrijbiljetten liet niets te wenschen over, en dat was volgens zijn agent een goed teken, want als een kunstenaar niets beteekent, wil men ook niet gratis naar hem luisteren. Lehmann was trouwens nog lang niet ontmoedigd; het ergste, dat 'n krant van hem gezegd had, was het woord „burgerlijk”, maar een weekblad had hem al den Beethoven-apostel genoemd.

En nu was er nog een verblijdend verschijnsel: er was aan de kassa één biljet gekocht. „Ik begin populair te worden!” dacht Lehmann, terwijl hij voor den spiegel zijn Beethovenkapsel schikte; want hij vond het prettig, ook in de dagelijksche kleinigheden zijn groot voorbeeld na te volgen; hij gaf bijvoorbeeld zijn huishoudster iederen avond 66 koffieboonen, bulderde haar nu en dan toe en hield zich, als ze antwoord gaf, doof — tot er geklopt werd en een heer van middelbaren leeftijd, met glad gezicht, binnentrad en zich voorstelde als den getuige van zijn Beethoven-avond. Dus dat was de heer, die aan de kassa een biljet gekocht had. Zoo zag hij er uit! Blick wat loerend, maar niet onvriendelijk, mond een beetje vertrokken, van 't vele spreken misschien, en een ietsje sarcastisch, goed doorvoed: geen tooneelspeler — natuurlijk, een Amerikaan!

Lehmann gaf hem beleefd, maar zonder ook maar een oogenblik zijn waardigheid van kunste-

naar te vergeten, een stoel, en vroeg, waarmee hij hem van dienst kon zijn.

Dat was gauw gezegd. Washington Nelson Smith, zooals de man volgens zijn visitekaartje heette, was vertegenwoordiger van de pianofabriek Webster en Co, die den grootsten piano-omzet in de Staten bezat. Nu vormde er zich een tegentrust met 50 miljoen kapitaal en het plan, Webster en Co den nek om te draaien. Een voorraad van 7000 klavieren stond nog onverkocht, en de verkoop werd met den dag moeilijker. Er was maar één middel, om den anti-trust te vernietigen: een pianist engageeren, die geweldig trok, en een tournee door de Staten maakte, steeds Webster-klavieren bespelend.

„Ik kom u engageeren voor een tournee,” begon de heer Smith, „en ik heb drie contracten in mijn zak — 't ligt er maar aan, welke voorwaarden u kunt vervullen. Ten eerste: u laat in vijf maanden uw haar niet knippen — we hebben nu April, de tournee begint in October. Als u ook maar éénmaal naar den kapper gaat, is het contract vernietigd. Bij aankomst in Amerika wordt u volgens mijn aanwijzingen à la Beethoven gefriseerd. Op deze conditie bied ik u 20 concerten à 500 dollars en vrije reis. Is u 't daarmee eens?”

Het voorstel verwekte in Lehmanns hart een revolutie. Maar hij dacht aan de hongerjaren, die hij voor zijn kunst had doorstaan, en aan de mooie kans, minstens 30000 mark over te houden, dus

leek hem het voorstel van den Amerikaan aan- nemelijk, ja zelfs aanlokkelijk. Hij sloeg toe.

„Ten tweede: weet u, dat Beethoven pokdalig was? Well! U mist een hoofdvoorwaarde tot het Beethovenspel: u bent niet pokdalig. Maar u kunt het worden.” En Smith vouwde een exemplaar van de Graudenzers Gezelligheid open, waarin een bericht was aangestreept, dat in Minsk de pokken waren uitgebroken. „U gaat naar Minsk, wordt verpleger in 't gasthuis — hier hebt u een aanbeveling — en krijgt de pokken.”

„En als ik sterf! Mijn arme ouders!” wierp Lehmann tegen.

„Hoeveel krijgen uw ouders per jaar van u?”

„Zoo wat duizend mark!”

„Dan verzekert u uw leven op 20000. Als u ook deze voorwaarde vervult, bied ik u 50 concerten à 500 dollars en vrije reis.”

100000 mark voor 50 concerten! Hij werd duizelig. Maar toch, die handel leek hem zoo weinig artistiek...

„En mijn kunst?!”

„Nou,” zei de Amerikaan, „laten we 't niet over kleinigheden hebben. Ik ben niet bepaald dol op uw spel, maar voor ons doel kunt u er mee door... zoodra u pokdalig bent.”

Lehmann zuchtte, keek naar den hemel en sloeg toe.

„Derde voorwaarde: de trick! Hebt u een trick?”

„Hoe bedoelt u?”

„Een kneepje, een eigenaardigheid, een aanwendsel, dat den toehoorders zegt: Lehmann speelt en niet Godowsky? Schudden met de manen, knippen met het linkeroog, trekken met de schouders, iets, dat u alleen doet — kortom, een trick, iets heel persoonlijks, dat u pas echt tot kunstenaar stempelt? Hebt u er geen? Jammer — anders kon ik u 100 concerten à 500 dollars bieden, als de trick goed was. Maar als u er geen hebt moeten we 't bij contract 2 laten. Maar nog één ding, man — hoe kunt u in 's hemelsnaam Heinrich Lehmann heeten? Wacht, even denken — Enrique di Léhman! Zoo heet u voortaan. Daaruit kan men opmaken, dat u in Brazilië geboren bent, en dat er van moederskant een druppeltje Aztekenbloed door uw aderen vloeit...”

„Maar de Azteken woonden toch in Mexico...”

„Daar werden ze vandaan gejaagd. Een Aztekenprinses werd naar Brazilië gebracht — Enrique di Léhman! Dus u stemt toe? Lang haar, mottig, 50 concerten à 500 dollars?”

„Top!” Enrique di Léhman sloeg, aarzelend als een jonge bruid, die een verstandshuwelijk sluit, zijn rechterhand in die van den heer Washington Nelson Smith.

Reeds acht dagen later kreeg Smith een telegram van Léhman uit Minsk: „Pokken behoorlijk gepakt”. Acht dagen daarnaz: „Pokken in gezicht mooi opgekomen.” Na vier weken keerde Léhman met onberispelijke pokputjes naar Berlijn terug.

Het eerste concert van Léhman in Carnegie-hall stond voor de deur. Het portret van Léhman werd door sandwichmannen door de straten gedragen, en bedekte in ontelbare exemplaren de muren. Zijn gelijkenis met Beethoven was overbluffend.

Toch nam het publiek een tamelijk afwachtende houding aan, tot in het Zondagsnummer van een groot dagblad een artikel verscheen: „Pokdalig door auto-suggestie!” Daarin werd Léhman's levensloop compleet beschreven. Heel uitvoerig werd aangetoond, hoe Léhman jaar voor jaar, door voortdurend dieper inleving, zucht tot assimilatie en zelfvernietiging zijn groot voorbeeld steeds meer ging gelijken. Er ontbrak nog hem maar één ding! De litteekens in 't gezicht! En zie, op een schoonen dag, toen Léhman den dag tevoren van 's morgens 6 tot 's avonds half 12 alle 32 de piano-sonaten had afgewerkt, keek hij in den spiegel: halleluja, hij was pokdalig door auto-suggestie!

Dit artikel baarde ontzaglijk veel opzien. Een professor van de Yale-universiteit hield er een rede van een uur over, waarbij Léhman op de eerste rij zat toe te hooren.

Aanstands begon er een stormloop om biljetten: de groote Carnegiehall was uitverkocht. Léhman overwon op iedere linie, moest zes toetjes geven en schreef iets in het album van 52 jonge Amerikaanschen. De pers was prachtig. De Websters triomfeerden, en de tegen-trust raakte grondijs.

Intusschen duurde dat eerste succes slechts zoolang, tot iedereen de auto-gesuggereerde pokputjes door zijn tooneelkijker gezien had; en Smith, die den kunstenaar geen seconde uit het oog verloor, keek hem na menig welgeslaagd concert aan 't souper weemoedig aan, waarbij hij mompelde: „Ja, als u een trick had...”

Het was in een stadje in Zuid-Carolina. De zaal was dicht bezet door een uitgelezen publiek. Juist wou Léhman met de Apassionata beginnen, toen hij merkte, dat het elastiekje, waarmee hij volgens een ongelukkige oude mode zijn das aan zijn boordeknoopje placht op te hangen, kapot was. Wat een blamage, als de handelooze das midden onder de finale op de toetsen vloog! Nu merkte Léhman

op, dat de das elken keer 16 à 32 maten hield, als hij haar nu en dan met de hand omhoog schoof in zijn dubbelen boord. Hij gebruikte dus iedere pauze, om, nu met de linker, dan met de rechterhand, krampachtig naar zijn strottenhoofd te schieten, om de das vast te steken.

De uitwerking van dien handgreep was overweldigend. Het publiek begon het te merken, en spoedig zoemde het door de zaal als in een bijenkorf: „Wat een prachtkerel! Wat leeft hij zich de muziek in! Zijn gevoel dreigt hem te verstikken!” „Kolossaal! Aldoor zoo op en neer met zijn hand, en toch mist hij nooit de goede toets!”

Den volgenden dag stond er in de krant 'n groot artikel, ja een heele studie over hem, door den organist van het stadje, met het opschrift: „Beethoven redivivus!”, waarin te lezen stond, dat Beethoven vast en zeker onder het spelen telkens naar zijn gorgel gegrepen had, want Léhman deed het ook, en Léhman kon niets doen, dat niet Beethovenlike was.

Léhman grinnikte, toen hij dit las, en besloot, den menschen den volgenden avond te bewijzen, dat hij nog beter spelen kon, al greep hij niet naar zijn das: hij had namelijk al 'n zelfstrikker gekocht.

Hoewel hij bij 't begin van het tweede concert de zoo populaire Pathétique speelde, bleef het publiek merkwaardig stil en riep hem maar éénmaal terug: het applaus verstomde, nog eer hij de solis-

tenkamer weer was binnengegaan. Daar donderde de kuchende Smith hem toe:

„Wat blikslager nog aan toe, Léhman! Ben je niet wijs? Nu heb je een trick...”

„Een trick?”

„Nou ja, — naar je keel grijpen! Dat heeft nog niemand gedaan, dat is overweldigend, dat is great, dat is grand, echt Léhman. En nou maak je er geen gebruik van! O jij... jij... onnoozele Europeaan! En ik stond nogal op het punt, je contract nummer drie aan te bieden, — 100 concerten à 500 dollar, bruto 50000 dollar is gelijk 200000 mark!”

200000 mark! Léhman bedacht zich niet lang. Reeds in Beethovens kleine, opgewekte f-dur-sonate schoten zijn handen in zoo snelle afwisseling naar de toetsen en naar zijn keel, dat het soms wel een wiel van een auto leek.

Het publiek stormde. Spoedig stormden Baltimore, Cincinnati, New Orleans, en eindelijk ook New York. Alleen Boston deed niet mee. Maar wat zou dat, met telkens uitverkochte Carnegie-hallen? Ook Berlijn, en vooral Weenen en natuurlijk ook Leipzig onderstreepten later, toen de Websters weer vast op hun pootjes stonden en Léhman naar Duitschland terugkeerde, de uitspraak der Nieuwe Wereld. Tegenwoordig wordt Enrique di Léhman terecht beschouwd als de ongeëvenaarde, ja de eenige Beethovenspeler.

Steenbokken in het hooggebergte van Engadina.

DE GOLF VAN NAPELS MET DEN VESUVIUS

DEN VESUVIUS EN DEN BURCHT DELL' ORO OP DEN ACHTERGROND

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUILHIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Het begon donker te worden en de kaarsen straalden hun zacht licht uit door 't fraaie vertrek met de kostbare versieringen en over al het zilver en kristal, waarom *Vancourt Towers* even beroemd was als om zijn schilderijen en curiositeiten.

Esther, aan het hoofd van de ovale tafel gezeten, was tamelijk stil en verstrooid en liet de conversatie hoofdzakelijk over aan miss Worcester; maar mr. Selby Layton was volkomen op zijn gemak en praatte opgewekt met de vloeiende welbespraakt-heden der goede kringen. Nu en dan keek hij naar het jonge meisje en bij elken blik groeide zijn bewondering aan. Er was een sprekende uitdrukking in de donkere oogen, een uitdrukking, welke verdiepte, als ze 'n enkelen keer geanimeerd deelnam aan het gesprek, wanneer dit een wending nam, die haar interesseerde.

Palmer en z'n twee librebedienden kweten zich op perfecte wijze van hun taak, en ofschoon het diner zoo zeer verlaat was, was het buitengewoon goed. Toen het dessert was opgediend en de bedienden verdwenen waren, herinnerde Esther zich haar plichten als gastvrouw.

„Wil u port of bordeaux, mr. Layton?” vroeg ze. „Ik heb ze hier allebei — zal ze even doorgeven. En nu wil u zeker graag rooken, niet? Rookten mannen niet altijd na het eten? Aan het einde van de hall is de bijlart- en rookkamer, maar u zult 't misschien niet leuk vinden om daar alleen te zitten. U mag hier gerust rooken. Wij wachten even tot u 'n sigaret hebt opgestoken, want wij houden wel van sigarettenlucht, niet tantetje?”

Een ander zou misschien hebben aangevoerd, dat hij niet behoefde te rooken, maar Selby Layton was te slim voor zulk een banaliteit. Hij haalde dadelijk zijn zilveren sigarettenkoker te voorschijn. Esther treuzelde nog even en stond toen op.

„U zult het salon wel vinden, hè mr. Layton. Maar u hoeft geen haast te maken, hoor.”

Toen hij de deur voor de dames had geopend, keerde Selby Layton naar z'n plaats terug en ging genoeglijk zitten rooken. Hij was echter diep in gedachten en zijn oogen dwaalden de kamer door om afwisselend te blijven rusten op de schilderijen, het porcelein, de bronzen en het antieke kristal.

„Ja, ze is mooi,” mompelde hij, „en 'n dame. Vreemd hoe ze weet te kijken en te praten, alsof ze haar leven lang gewend was aan dit alles! Ze heeft onder het diner nauwelijks met me gesproken en den halven tijd luisterde ze niet eens. Waar zou ze over piekeren? Die oude dame is gemakkelijker genoeg — zoo week als was — maar dat meisje —! In elk geval heb ik vast 'n goed begin gemaakt. Er kan nog niemand anders wezen — en...”

Hij ging niet verder, maar wendde z'n hoofd om en keek aandachtig naar z'n spiegelbeeld in den ouden spiegel naast hem.

Esther liep dadelijk naar de piano en begon zacht en droomerig te spelen, zoo zacht, dat het miss Worcester niet hinderen kon bij het praten.

„Hij lijkt echt aardig, Esther,” zei ze, het breiwerk opnemend, waaraan Esther van kindsaf gewend was. „Hij is advocaat, maar hij practiseert niet. Ik denk, dat hij 'n eigen inkomen heeft. En hij verkeert in de beste kringen. Hoorde je, dat hij 't over Lady Blankyre had?”

„Neen, ik heb niet aldoor geluisterd,” zei Esther verstrooid. —Hoe zelfbewust, bijna ruw had die jonge man, „de landlooper”, haar bevolen van de merrie vandaan te blijven — „Ik dacht ergens anders aan.”

„Je bent zoo droomerig, lieve Esther,” zei miss Worcester met vriendelijk verwijt. „Ik herinner me wel, dat ik je daar al op gewezen heb, toen je nog 'n kind was. Hij woont op kamers in *Claremont Street, May Fair*, en hij is dol op muziek en — enne — op kunst en zoo. Hij lijkt me zeer ontwikkeld.”

„Ja?” zei Esther. Hoe aardig kon die „landlooper” met z'n hond praten. Als zij 'n hond was ge-

weest, was hij misschien tegen haar ook niet zoo ruw geweest.

„O, ja, bepaald. En heb je z'n handen gezien, Esther?”

„Ik geloof niet, tante.”

„Echt mooie handen — haast als van 'n vrouw.”

„Ik houd niet van kleine handen bij 'n man — 'n teeken van zwakte. En in elk geval is dat iets, dat ons, vrouwen, toekomt.”

„Onzin, Esther! En hij is werkelijk echt vriendelijk en voorkomend. Hij heeft geïnformeerd naar den jongen baron, dien armen Sir John —”

Esther hield op met spelen en met plotselinge belangstelling keek ze om.

„Ja? Waarom heeft hij dat gedaan? En wat heeft hij ontdekt?”

„Ontdekt? Niets meer dan we zelf weten. Maar je kan er hem naar vragen. Daar komt hij aan. Zou hij likeur willen hebben bij z'n koffie, Esther? Ik heb wel eens gehoord, dat mannen 'n likeurtje...”

Esther haalde de schouders op.

„Dan zal Palmer daar wel voor zorgen.”

Zij keerde zich om, toen Selby Layton binnenkwam met het luchtige zelfbewustzijn van een man, die weet, dat hij er goed uitziet.

„Bent u iets te weten gekomen van m'n neef — als hij m'n neef is — Sir John Vancourt, mr. Layton?” vroeg ze op de haar eigen impulsieve manier.

Hij kwam naar de piano en leunde er tegen aan, met gebogen hoofd, met een aangename mengeling van eerbied en een zich-thuis-voelen.

„Ik heb naar hem gezocht,” zei hij, „maar ik heb niet veel nieuws kunnen ontdekken — niet veel meer dan reeds bekend is. Sir John — hij is een neef van u, maar in den zooveelsten graad — is zonder twijfel in Australië gestorven. Hij is dood geschoten door bandieten en werd onmiddellijk na den moord door de politie gevonden. Ze identificeerden hem en schreven naar de heeren Floss & Floss.”

Esther boog zich over de piano en zachtjes raakte ze de toetsen aan.

„Arme kerel,” zei ze langzaam. „Z'n leven juist te moeten verliezen als het waard wordt geleefd te worden!”

Mr. Layton keek met sympathieke oogen op haar neer. Toen vertrok zijn mond even en Esther, die dit dadelijk opmerkte, keek hem onderzoekend aan.

„Vindt u ook niet?” vroeg ze.

Selby Layton scheen even te aarzelen.

„Hij had leelijk de koorts — volgens de politie — en al was hij niet doodgeschoten, dan zou hij waarschijnlijk toch niet in leven zijn gebleven. Ik vrees, dat hij ruw geleefd heeft.”

Esther's vingers stonden opeens stil, alsof dit haar interesseerde.

„Hoe weet u dat?” vroeg ze.

„Ik heb 'n man ontmoet, die in dezelfde streek gewoond heeft en die wel van Sir John — hij noemde zich Arthur Burton — had gehoord, en die vertelde me, dat Arthur Burton leefde als 'n bezetene. De dolste verhalen werden van hem verteld. Hij moet 'n woesteling zijn geweest. Hij

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

In de binnenlanden van Australië leven in een hut Arthur Burton en Jack Gordon. Zij zijn, zonder 't te weten, familieleden van elkander en heeten beiden Vancourt. Burton ontvangt een brief, waaruit hij verneemt, dat hij tot algemeen erfgenaam van de nalatenschap van zijn oom is benoemd. Door 'n toeval ontdekt hij, dat Esther Vancourt, die in geval van zijn overlijden erfgenaam zou worden, een zuster is van Jack Gordon. Bij 'n nachtelijk gevecht met roovers sneuvelt Gordon. Voor politiehulp komt opdagen weet Burton den erfenisbrief in de kleding van zijn overleden vriend te brengen, terwijl hij zich zelf voor Jack Gordon uitgeeft. Zoo erfst dus Esther Vancourt de bezittingen en rijkdommen van haar oom. Jack keert naar Engeland terug. Hij ontmoet Esther, die thans met haar tante het landgoed Vancourt Torvers bewoont. Door 'n samenloop van omstandigheden komt Jack bij Esther Vancourt in dienst. Als gast logeert op het landgoed een ver familielid Selby Layton, die zich bij Esther weet in te dringen.

had 'n vriend bij zich — kame-raad noemen ze dat — net zoo No. 6 roekeloos en ruw, als hij zelf. Ik vermoed, dat dat de man was, die bij hem was, toen hij stierf?”

„Hoe heette — die kameraad van Arthur Burton — het is niet makkelijk te bedenken, dat Burton Sir John Vancourt was,” zei Esther peinzend.

„Dat weet ik niet,” zei Selby Layton. „Mijn zegsman — de man, die me dat allemaal vertelde — wist niet hoe hij heette; en vreemd, de politie gaf den naam ook niet op. Misschien wisten ze hem niet, ofwel ze hadden hem vergeten.”

„Wat gebeurde er met — dien anderen man?” vroeg Esther. „Ik zou hem wel eens willen zien, om hem zelf over Sir John te hooren.”

Selby haalde de schouders op.

„Hij was opeens verdwenen, en niemand heeft hem meer kunnen vinden, ofschoon de politie z'n getuigenis noodig had. Ze hebben naar hem gezocht, maar ze konden geen spoor van hem ontdekken. Ik denk, dat 't daarginds gemakkelijk is om je te verbergen; er zijn daar altijd menschen genoeg, die iemand helpen willen om te ontsnappen.”

Esther fronste haar wenkbrauwen.

„Maar waarom zou hij hebben willen ontsnappen?” mompelde zij, meer tot zich zelf dan tot mr. Layton.

Hij glimlachte en haalde weer z'n schouders op.

„Daar zal hij waarschijnlijk wel redenen genoeg voor hebben gehad,” zei hij. „Maar wat kan hij ons eigenlijk schelen?”

„Hij was de vriend van Sir John — hij was bij hem, toen hij stierf,” zei Esther op zachten toon.

„O, ja, ja — dat is zoo!” murmelde mr. Layton op sympathieken toon. „Maar ik weet, dat er bewijzen genoeg zijn voor den dood van Sir John ook zonder de getuigenis van den vermisten man. Er is geen twijfel aan, dat u hier de rechtmatige bezitster bent, miss Vancourt.”

„Neen, dat denk ik ook niet,” zei Esther met 'n zucht. „Is dat al wat u gehoord hebt, mr. Layton?”

„Ja, dat is alles,” zei hij, na even nadenken. „Ik dacht wel, dat u het graag zou willen hooren.”

„Ja, zeker. Ik ben u zeer dankbaar. Ik vraag me af, of u misschien nog meer voor me zou willen doen?”

Zij zag hem ernstig aan en de oogen van Selby Layton schitterden. Er was niets, dat hem meer welkom wezen kon, dan dat hij de erfgenaam van *Vancourt Towers* op eenige wijze zou kunnen verplichten.

„Ik zou zeer vereerd en buitengewoon verheugd zijn, als ik u ook maar eenigszins van dienst kon wezen, miss Vancourt,” zei hij met precies de juiste mate van ijver.

Esther aarzelde enkele oogenblikken, terwijl ze de toetsen zoo zachtjes aanraakte, dat ze geen geluid gaven.

„U weet, mr. Layton,” zei ze ten slotte met een lichten blos op haar gelaat, „dat ik alles, al wat Sir Richard bezat — heb geërfd — gekregen — de landerijen en 't huis en 't geld.”

„Ja,” zei hij eenvoudig, „en ik ben er zeker van, dat het niet in betere handen had kunnen vallen.”

„En ik denk, dat het moeilijk in slechtere handen had kunnen vallen!” zei Esther met 'n kleur. „'n Jong meisje, aan geen weelde gewoond — Maar daar hebben we 't niet over; u zou, uit beleefdheid, volhouden wat u hebt gezegd. Ik wilde enkel zeggen, dat ik graag wat van m'n geld met de andere familie zou willen deelen.”

Mr. Layton boog het hoofd.

„Allemaal heel verre verwanten,” mompelde hij, „zoo ver af, dat er niemand in aanmerking kon komen voor den baronnetitel, die nu is uitgestorven.”

„Ze zijn geen verdere familieleden dan ik,” zei Esther, „en ik begrijp best, dat ze zich teleurgesteld

Spiegelend water — Kortenhoeft.

en verwaarloosd voelen. En nu zou ik dat zoo graag — 'n beetje goed willen maken."

"Ja, ja," mompelde hij. „De advocaat, mr. Floss."
„Die wil er niet van hooren," zei ze, „en ik," ze lachte, „ik ben vreeselijk bang voor dien ouden man."

Mr. Layton glimlachte.

„Hij is wel iemand om bang voor te wezen," gaf hij toe.

Esther lachte weer.

„Hij heeft 'n manier om z'n wenkbrauwen te fronsen en „Tut, tut!" te zeggen, die me doodsbenauwd maakt. En toen ik hem zei, wat ik doen wilde, heeft hij z'n wenkbrauwen vreeselijk gefronst en hij heeft minstens vier keer „Tut, tut" gezegd. Hij zei, dat ik te jong was, dat ik 't recht niet had om den vrouwelijken Don Quichotte uit te hangen — kortom, hij wist me onder de knie te krijgen. Maar ik heb een groot inkomen, niet?"

„Zeer groot. Men zou het zelfs enorm kunnen noemen," zei mr. Selby Layton, met een zachten glimlach, ieder spoor van jaloezie onderdrukkend.

„Nou, goed dan. Waarom zou ik de helft ervan niet aan de anderen kunnen geven, die niets gekregen hebben?"

Mr. Selby Layton vond het plan afschuwelijk en gewoonweg idioot.

„Als u zich die weelde kon veroorloven," zei hij nadenkend.

„Als ik me dat kon veroorloven? En u zegt zelf, dat ik een enorm groot inkomen heb," zei Esther.

„Ja zeker, maar het goed is ook enorm groot en het zal heel wat kosten, om dat te onderhouden."

Esther zuchtte en ze lachte eenigszins ongeduldig. „U bent haast even erg als mr. Floss!" riep ze uit.

„O, toch niet heelemaal zoo erg, hoop ik?" zei hij met z'n lieven glimlach. „Ik wilde alleen maar zeggen, dat de helft wat veel is — misschien te veel."

„Nou dan, 'n derde deel, of 'n vierde part — wat ik missen kan!" zei Esther ongeduldig.

„Ik dacht, dat u me hier wel mee zou willen helpen, zonder dat mr. Floss er iets van te weten komt. Ik veronderstel toch, dat ik met m'n geld doen kan, wat ik wil, als ik het landgoed behoorlijk onderhoud?"

„Zeker," zei hij. „En ik zal werkelijk blij zijn, als ik u van dienst kan wezen. Moet ik nog zeggen, dat ik trotsch ben op uw vertrouwen in mij, miss Vancourt?"

Zijn stem was zacht als fluweel en hij boog zich voorover met een glimlach beminnelijker dan ooit.

Esther knikte.

„Het is zeer vriendelijk van u. Ik ben bang, dat u er heel wat last mee zult krijgen — ik had daar eigenlijk nog niet aan gedacht, want het idee is zooeven pas bij me opgekomen. Maar ik dacht, dat u wel zou kunnen uitvinden, wie van hen — geld nodig heeft. U kent ze misschien wel, en ik niet, ziet u."

„Ik moet bekennen, dat ik ze ook niet ken," zei hij. „Ik heb alleen gewoond, en zij zijn overal verspreid — Maar ik zal ze wel weten te vinden en dan zal ik 'n lijst opmaken — onder één voorwaarde, miss Vancourt."

„En die is?" vroeg Esther, vlug opkijkend.

„Dat u één van hen uitsluit."

„Ja?" zei ze nieuwsgierig. „Wie dan?"

„Selby Layton," zei hij op zachten toon.

Esther kleurde.

„Wat moet u wel van me denken? Het leek wel, of ik u geld aanbod," zei ze vlug. „Maar ik wist niet eens, dat u arm was."

Hij lachte, met een prachtige nabootsing van openhartigheid.

„Zoo arm als de spreekwoordelijke kerkmuis," zei hij luchtig. „Ik hoop, dat ik even eerlijk ben, maar in elk geval ben ik trotsch. Selby Layton mag dus niet voorkomen op de lijst. Vindt u dat goed?"

Esther boog het hoofd. Ze wist niet, wat te zeggen. Er was eenige oogenblikken stilte. Toen keek ze op.

„Dit moet een geheim blijven tusschen ons beiden, mr. Layton. Ik wil niet, dat iemand hier iets van te weten komt."

Ze gluurde naar miss Worcester, die over haar breiwerk zat te knikkebollen en Selby Layton boog, inwendig juichend.

„Ja, ja, dat begrijp ik," murmelde hij. „U kunt me vertrouwen. Ik geloof, dat ik u precies begrijp; u wil de familieleden, die het nodig hebben, helpen zonder hun te laten weten, waar vandaan die hulp komt."

Esther knikte.

„Juist!" zei ze vlug en op zachten toon. „Ik ben u zeer dankbaar, mr. Layton."

„De dankbaarheid is geheel aan mijn kant — om het vertrouwen, dat u in me stelt," zei hij zeer vriendelijk.

Esther richtte, als verlicht, het hoofd op.

„Houdt u van muziek?" vroeg ze. „Zoo ja, dan zal ik iets voor u spelen. Ik ben bang, dat u 't hier nogal saai zult vinden."

Ze wachtte niet tot hij protesteeren zou, doch begon meteen te spelen. Hij ging in 'n stoel zitten en leunde achterover en later vroeg hij haar om nog wat te spelen. Ze wilde al beginnen, toen haar op eens iets inviel en zei:

„Misschien speelt of zingt u zelf? Wil u niet wat laten hooren?"

Hij haalde de schouders op en scheen te aarzelen, maar ten slotte stond hij op en ging naar de piano.

Er waren vele mensen, die niet van mr. Selby Layton hielden, zoo ze hem niet haatten, maar geen hunner had ooit durven beweren, dat hij niet muzikaal was. Esther was opgestaan in de verwachting een middelmatig spel te zullen hooren, maar nauwelijks had hij de eerste accoorden aangeslagen, of ze hief, met plotselinge verbazing en belangstelling, het hoofd op, en toen hij zong werden haar oogen donker, want de man had niet alleen een prachtige stem, maar hij speelde en zong tevens als een kunstenaar. En Esther hield hartstochtelijk veel van muziek.

Miss Worcester werd wakker, richtte zich op en fluisterde :

„O, lieve Esther, wat 'n prachtstem !”

Esther antwoordde niet. De prachtstem hield haar gevangen. Mr. Selby Layton zonder meer en Mr. Selby Layton aan de piano waren twee verschillende mensen. Esther's wangen kregen kleur, ze sloeg haar oogen neer en met heel haar hart luisterde ze naar de melodie, die nu eens zacht en teeder, dan weer ernstig en droevig door het groote vertrek klonk.

Mr. Selby Layton scheen — scheen ! — zich geheel onbewust van den indruk, dien hij maakte ; hij zong met gemak, strak voor zich uitkijkend, als zocht hij naar de woorden van zijn lied, alsof dit iets heel gewoons was. Toen de laatste klanken waren weggestorven, liep Esther dadelijk naar de piano.

„Waarom hebt u niet gezegd, dat u zingen kunt als — als een Caruso ?” zei ze.

Selby Layton keek naar haar op met een lieven glimlach en met 'n lichte verbazing.

„Het is maar goed, dat Caruso u niet meer kan hooren, miss Vancourt. Hij zou anders net zoo schrikken als ik, denk ik. Maar ik ben blij, dat het lied naar uw zin was,” voegde hij erbij, terwijl hij opstond.

„Staat u nou nog niet op !” zei ze bijna dwingend. „U moest eigenlijk met 'n ketting aan de piano vastzitten !”

„Als 'n aap !” voegde hij erbij met een vroolijken lach. Maar hij ging weer zitten en zong opnieuw.

Ditmaal zong hij een eenvoudige ballade, maar hoeveel wist Selby Layton daarvan te maken ! De tranen waren niet ver van Esther's oogen, terwijl ze luisterde.

„U zou 'n fortuin kunnen verdienen met uw stem !” zei ze opgewonden.

Hij glimlachte bescheiden.

„O neen, vast niet ! Er zijn duizend betere stemmen.”

Esther schudde het hoofd.

„Ik kan erover meepraten. Ik — heb muzieklessen gegeven.”

Hij zocht tusschen de muziek en hield haar een stuk voor.

„Wilt u me 'n groot genoeg doen ?”

Maar Esther schudde het hoofd.

„Liever niet.”

Hij zocht weer en vond een duet.

„Wilt u dan met mij samen zingen ?” vroeg hij zeer beminlijk.

Esther haalde de schouders op en ging, half tegen haar zin, naar de piano. Het duet klonk heel goed, maar Esther merkte, dat mr. Selby zijn stem ondergeschikt maakte aan de hare.

„U meent 't goed met me,” zei ze lachend. „Neen, ik zing niet meer ; ik geloof, dat ik moe ben.”

Miss Worcester stond op en rolde haar breiwerk bijeen.

„U weet, waar uw kamer is, niet mr. Layton. Ik hoop, dat alles in orde zal wezen.”

Hij boog en begeleidde de beide dames naar de deur en Esther wees naar de deur van de biljartkamer.

„U kunt daar allerlei vinden, waar de ziel van 'n man naar haakt, eer hij naar bed gaat,” zei ze, toen ze hem goeden nacht wenschte.

Mr. Selby Layton hield haar kleine, warme hand in de zijne en hij had ze gaarne willen drukken, maar er was iets in het kalme gezicht, dat hem terug hield.

Hij was echter zeer tevreden met zichzelf, toen hij naar de biljartkamer ging ; en toen hij 'n whiskey-soda klaar maakte en een van de echte Havana's opstak, welke Sir Richard met de rest van zijn goederen aan miss Esther Vancourt had nagelaten, glimlachte hij vergenoegd.

„Niet kwaad voor één avond. Ik heb haar vrouwen gewonnen en heb 'n geheime opdracht gekregen ; en m'n stem heeft ook al 't hare gedaan. Heusch, niet kwaad ! Wat is ze mooi ! Ik heb altijd 'n zwak gehad voor 'n mooie vrouw. Dat meisje bevredigt m'n artistieken smaak.” Hij keek kritisch om zich heen. „Heel mooi, behalve die fries. Die zou ik veranderen !”

Toen Esther haar tante eindelijk de kamer uitgekregen had, stond ze in een kimono voor den spiegel zachtjes de melodie te neuriën van Selby Layton's ballade, terwijl ze haar plan, om iets te doen voor de arme familieleden van Sir Richard, overdacht. Toen dacht ze opeens weer aan den

eigenaardigen jongen man, dien ze dien dag ontmoet had. Ze ging naar het venster, schoof de gordijnen ietwat open en keek naar buiten. Ze kon het dak van de boerderij heel duidelijk zien in het maanlicht en droomerig stond ze er even naar te kijken. Toen liet ze, met een gebaar van ongeduld, het gordijn weer vallen en keerde zich om, alsof ze boos was op zichzelf, omdat ze aan hem dacht.

ZESDE HOOFDSTUK.

Toen Esther en miss Worcester waren weggereken, stond Jack bij de poort, haar na te kijken, met een alles behalve tevreden uitdrukking op 't gezicht. Want al had hij nu 'n betrekking gevonden, het was toch wel de laatste, die hij zou hebben uitgekozen.

Het was allemaal goed en wel, z'n bezittingen aan een jonge dame over te doen, maar hij had er niet op gerekend, dat hij 'n poos lang zou moeten aanzien, hoe die jonge dame zijn land beheerde en zijn geld opmaakte.

„Maar 't hoort er nu eenmaal bij,” zei hij bij zichzelf. „Het is allemaal voor haar broer — die zijn leven voor me heeft opgeofferd. Het was vandaag anders 'n mooie vertooning. Ik ben benieuwd of er ook 'n bedrijf komt met 'n diner erin, want ik heb honger als 'n paard.”

Op dat oogenblik kwam mrs. Martin, alsof ze zijn gedachten geraden had, bij de deur om hem binnen te roepen en daar stond een stevig maal op hem te wachten.

„Ik dacht dat u misschien honger had,” zei ze, als verontschuldiging.

„Mrs. Martin, u redt me het leven, en nog maar net op 't nippertje !” verklaarde Jack, terwijl hij zitten ging en aanviel. „Eigenlijk moest ik aan hongeriijden gewend zijn, want er zijn in m'n leven dagen genoeg geweest, dat ik van alles wat kreeg, behalve eten. U vindt 't immers goed dat ik dat been aan Bob geef ? Hij gedraagt zich altijd keurig ; hij gaat er mee naar de mat.”

Mrs. Martin knikte.

„Ik ben blij, dat u hier blijft, meeneer —” Zij aarzelde.

„Gordon — Jack Gordon,” zei Jack, een plak ham nemend.

„Ik weet niet, wat we hadden moeten aanvangen als u niet gekomen was. De Voorzienigheid heeft ons geholpen. Onze vorige meesterknecht zorgde bijna voor al het werk op de boerderij, want Martin —”

Ze zweeg even, en Jack begreep haar.

„Ik zal m'n best doen, mrs. Martin,” zei hij. „Ik mag wel zeggen, dat ik op de hoogte ben van 't boerenwerk. Maar Martin zal toch 'n beetje geduld met me moeten hebben. Het was heel vriendelijk van miss Vancourt om me aan te bevelen — na zoo'n korte kennismaking. Ik vind, dat u allemaal goed van vertrouwen bent. Want hoe kan u nou weten, of ik u niet alle-

maal zal vermoorden in uw bed en er vandoor te gaan met de — de lepels ?”

Mrs. Martin glimlachte en scheen het niet noodig te vinden, hierop te antwoorden.

„Ze is een echt vriendelijke jonge dame,” zei ze. „Arm, ding !”

Jack keek op van z'n bord.

„Arm, ding ?”

„Ja,” zei mrs. Martin met een zucht. „Ze is nog zoo jong voor zooveel geld en verantwoordelijkheid.”

„O, ze zal het er best mee klaar spelen, dat zult u zien !” zei Jack, bedenkend hoe gemakkelijk hij het gewicht van *Vancourt Towers* en Sir Richard's duizenden zou hebben kunnen dragen. „En nou — 't spijt me wel, maar ik kan heusch niet meer eten — nou zal ik eerst maar eens 'n kijkje gaan nemen over de boerderij als ik mag.”

„Ik zal Georgie roepen, dan kan hij met u mee gaan,” zei mrs. Martin. „Hij zal u 't huisje van den meesterknecht wijzen. U kunt daar slapen — hier hebben we geen plaats — maar u kunt hier komen eten, voorloopig in elk geval. Ik hoop, dat alles naar uw zin is...”

Jack lachte vroolijk.

„Ik heb te dikwijls in de open lucht geslapen en niet altijd bij best weer, om kieskeurig te wezen ; en ik verwachtte nou eigenlijk niets meer dan 'n hooizolder — Bob en ik hebben vaak genoeg in 't hooi geslapen, en als ossen, hoor !”

Hij stak z'n pijp aan — na mrs. Martin eerst om toestemming te hebben gevraagd — en ging naar buiten, gevolgd door Bob. Toen zijn ferme stap op den vloer klonk, riep Nettie's zwakke stemmetje :

„Kom je terug ?”

„Ja hoor !” riep hij. „Je bent me nog niet kwijt. En nou gaan slapen, hoor.”

Met den verbaasden Georgie naast zich inspecteerde Jack een deel van de boerderij.

(Wordt voortgezet)

Regenstemming bij de ruïne van Brederode.

Wasschen is niet genoeg —

wanneer U er prijs op stelt, dat Uw haar altijd een gezonden indruk maakt. Wascht het daarom regelmatig eenmaal per week met Zwartkop Shampoo en spoelt het na met Haarglans, dat elk pakje gratis is bijgevoegd. Haarglans verfrist Uw haar, geeft het direct de natuurlijke veerkracht en den prachtige glans, waarop U zoo gesteld bent. Op grond hiervan onontbeerlijk voor U!

Intusschen, wanneer Uw haar te vet geworden is, wanneer U haast hebt en toch goed gekapt en verzorgd verschijnen wilt, gebruikt dan Droogshampoo in de bekende achthoekige doos. Dan is Uw haar in 3 minuten ontvet, glanzend en zit prachtig!

ZWARTKOP SHAMPOON

DE SHAMPOON MET HAARGLANS

VOOR NEDERLAND EN KOLONIËN: C. F. VAN DIJL & ZOON, DORDRECHT

Hij kon geen eten meer zien...

Hoe een vreemd geval van indigestie genezen werd

Een treuriger geval van indigestie is moeilijk denkbaar. Het leven werd dezen ongelukkigen man ondragelijk. Het middel, dat hij gebruikte, zal stellig ook Uw spijsverteringsorganen in orde brengen.

Leest eens wat hij ons schreef:

„Twee jaar geleden leed ik erg aan indigestie, gebrek aan eetlust en hevige rugpijn. Alle voedsel verzuurde in mijn maag. Na de maaltijden voelde ik me miserabel en er voor had ik al geen eetlust. Een mijner vrienden raadde mij Kruschen Salts te proberen. Ik deed het en reeds na korten tijd voelde ik tot mijn groote vreugde aanmerkelijke verlichting.

Ik ging met Kruschen door, totdat ik mij volkomen hersteld voelde en een heel ander mensch was geworden. Ik ben nu even gezond als twintig jaar geleden.”

W. B.

U weet, hoe slecht een machine werkt, wanneer hij verstopt raakt. Het is 't zelfde, met Uw lichaam, wanneer Uw maagsappen niet voldoende vloeien. Uw voedsel, in plaats van verteerd te worden, hoopt zich in Uw organen op en geeft zoo stagnatie in Uw lichaam, waarbij tevens schadelijke zuren ontstaan.

Wat U noodig hebt is een afdoend middel — het middel van

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.o. 90 en f. 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Keizersgracht 124, Amsterdam - C.

Hollandsche verpakking waarborgt echtheid

Doof?

Dank zij onze schitterende uitvinding zijn thans de aan doofheid verbonden lasten en zorgen voorbij. Ons boek „Goed nieuws voor hen die doof zijn” op verzoek gratis N.V. AMERICAN ACOUSTICON 34 NIEUWE PLEIN, ARNHEM

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

TEGEN LIJKDOORNS
NIETS BETER DAN
GEDE
PLEISTER
ZALF EN
VOET BADDOET
BIJ APOTHEKERS
EN ALLE DROGISTEN
36

Gratis!

Bij zonnebrand, doorzitten, stuklopen enz. is Purol zeer verzachtend en genezend. Allen die dezer dagen in Apotheek of Drogisterij een doos of tube Purol koopen, ontvangen daarbij zoolang de voorraad strekt, gratis een boekje over huidverzorging en huidgenezing.

Door de zon verbrande huid

verzacht en geneest men met

PUROL

Doos 30-60 en 90 ct Tube 30 ct Bij Apoth. & Drogisten

ROOK.!

Rookten is bij het tempo van onzen tijd een behoefte geworden, het is een gewicht en een tegenwicht, zenuwprickel en kalmeermiddel tegelijk. Rookten brengt stemming en schept in gezelschap een behaaglijke atmosfeer. Rookten geeft de noodige concentratie bij het werk. Onaangenaam echter voor de omgeving is de slechte rookersadem. Wees daarom verstandig: 'n paar Wybert-pastilles - en alles is verholpen. Wybert, de kostelijke Wybert verdriift ook den onaangenaamen nasmaak en de prikkeling der slijmvliezen.

Wybert is kwaliteitsproduct en alleen daarom zoo wereldberoemd. Wybert, de kostelijke Wybert, heilzaam, smakelijk en goedkoop! Uitsluitend in origineele doozen à 25, 45 en 65 cent

Eén oogenblik s.v.p.

Belangrijk Bericht

Uitsluitend voor onze abonné's zijn wij gaarne bereid, zonder eenige verplichting, gratis te hunnen huize een demonstratie met de Supraphoonkoffergramfoon, platen en naalden te houden. U gelieve dan alleen op onderstaanden bon Uw naam en adres in te vullen en aan ons bureau: De Stad Amsterdam, N.V. Voorburgwal 262 te zenden.

Verzoeken om gratis demonstratie bij:

Naam:

Adres:

Een nieuw toiletje voor een kwartje.

Onderdompelen in Linola, een kwartiertje laten staan en binnen een half uur kunt U uw blouse, japon of mantel weer aantrekken.

De stof krimpt of verkleurt niet, plooiën en plisse's blijven er in en de mooie nieuwe gloed blijft behouden.

Inderdaad dus een ideaal waschpreparaat — Prijs f 1.40 per groote bus. Verkrijgbaar bij drogisten.

LINOLA

J. B. VERMETTEN SCHIEDAM

MAAK EEN EIND AAN DIE EKZEEM!

Denk U eens in, wat het betekent verlost te worden van die vreeselijke jeuk die Uw nachtrust stoort. Enkele druppels D.D.D. doen het jeuken reeds bedaren en geven onmiddellijk verlichting. Geen slapeloze nachten meer, geen hinderlijk jeuken overdag. Waarom nog langer lijden? Reeds na de eerste aanwending van D.D.D. zal de aandrang tot krabben verdwijnen. Ekzeem en andere huidaandoeningen wijken spoedig voor D.D.D. Het is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-7

DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Adverteeren... is bekend blijven!

ZOMER-Sproeten
verdwijnen spoedig door

SPRUTOL
Pot 90 ct. Tube 50 ct. Zeep 60 ct.
Bij Uw Drogist.

Solipat

het vloeibare ontharingsmiddel
verwijdert in één minuut

ongewenschte haren

onder armen,
op beenen enz.
(niet voor gelaat
of hals!)

f 1.25 per flacon

Geen onaangename lucht! Behoeft alleen op behaarde plek gestreken te worden. Na één minuut krullen zich de haren en worden dan met een weinig watten afgewreven.

Importeurs: GESKUS & Co.
Den Haag - Paviljoensgracht 84

Zomerstille aan den rand van het Vondelpark.

Vrouwenleven

VOILE VOOR DE ZOMERVACANTIE!
EN HOE MEN ZE VERWERKEN MOET

De uitverkoopen beginnen tegenwoordig al zóó vroeg, dat we best nog vóór we met vakantie gaan ervan kunnen profiteren. Van 'n goedkoop lapje kunnen we vlug nog even 'n paar kinderjurken bij maken of 'n echte fleurige zomerjapon voor de warme dagen, waarop we altijd hopen wanneer we met vakantie gaan — al krijgen wij ze dan ook niet altijd.

Voile is voor zulke jurken wel het prettigste materiaal, en een materiaal zóó weinig plaats innemend, dat onze koffers er niet extra door belast worden.

Natuurlijk zijn er velerlei soorten voile, maar zelf de goedkoopste soorten zijn in allerlei aardige dessins en kleuren verkrijgbaar en, als we zelf de handigheid hebben om 'n japonnetje te maken,

het goed niet dadelijk na het knippen kan verwerken moet men het even met 'n luchtigen steek omnaaien langs de kanten ofwel er met 'n lossen steek langs stikken.

Bij het stikken op de machine krinkelt voile meestal. Dat kan voorkomen worden als men 'n reep dun papier, dat later gemakkelijk kan worden weggenomen, met de naden mee stikt.

Verder heeft voile de hebbelijkheid uit te hangen waar ze schuin geknipt is. Als we nu 'n nieuwe jurk, zoodra we hem in elkaar hebben, 'n paar dagen over een hanger tijd geven om die hebbelijkheid uit te vieren eer we den zoom erin leggen, zullen we later van dat uithangen niet veel last meer hebben.

Ten slotte moeten we er bij het verwerken van voile nog op rekenen, dat het goed min of meer krimpt in de wasch.

Of nu een voile japon goed tot zijn recht komt, hangt voor een groot deel af van de onderjurk welke erbij gedragen wordt. De mooiste voile japon kan bedorven worden door een te dunne

Hyper-modern of uit de oude doos? Bij dezen, de afgelopen week op de wedrennen te Auteuil gedragen toiletten wordt een poging gewaagd tot 't doen terugkeeren van de ouderwetsche tournure.

Moderne zomerjurk, met ondermouwen en kraagje van wit georgette.

dan hindert het niet zoo heel veel al kunnen we er niet lang van genieten. Meestal valt dit trouwens nogal mee, als we zulke jurken zelf voorzichtig wasschen.

Zijden voile is natuurlijk duurder dan katoenen maar over het algemeen vinden we daarin ook fijnere tinten en daar zijden voile niet kreukt, is het buitengewoon prettig in 't dragen.

Kunstzijde is ook een aangenaam, sterk en goedkoop materiaal voor zomerjurken en ook dat is er alweer in allerlei kleuren en teekeningen.

Om bij het verwerken van voile geen tegenslag te hebben moet men letten op enkele dingen. Om te beginnen rafelt voile nogal erg. Daarom moet men de naden wat ruim nemen en als men

Een der meest bewonderde toiletten op de wedrennen in Ascot.

onderjurk of 'n onderjurk met enkel schouderbandjes, waardoor nog verschillende laagjes van ondergoed hier en daar te zien komen. Bij een voile japon moet men een ondoorzichtige onderjurk dragen met niet te lagen hals, zoodat er nergens iets te zien komt van de „linnenkast”. Een onderjurk van neutrale kleur, beige of grijs, zal men bij de meeste voile jurken kunnen dragen.

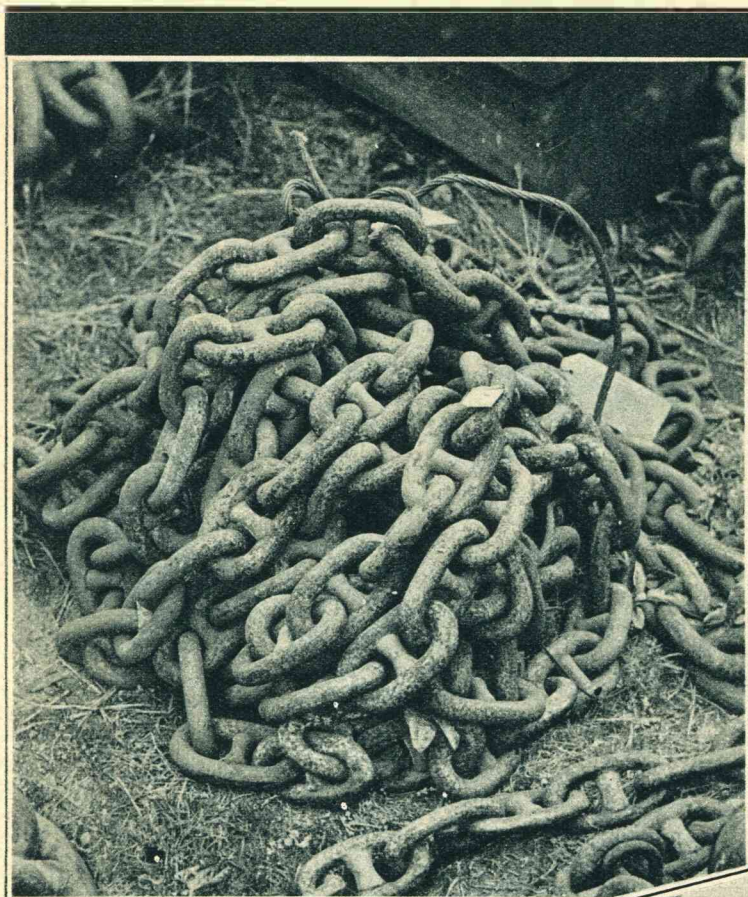
Modellen voor zomerjurken zijn er in zoo groote verscheidenheid, dat iedereen er zeker wel iets geschikts bij zal kunnen vinden en met behulp van 'n goed patroon zullen de meesten onzer zeker wel iets aardigs in elkaar weten te tooveren. Veel garnering behoeven bedrukte voile jurken niet. De stof op zich zelf is immers al 'n versiering. Meestal neemt men er een modelletje voor in den geest van dat onzer eerste afbeelding, een créatie van het Parijsche modehuis Francis. Aardig zijn hier de afstekende ondermouwen en het daarbij passende kraagje.

De bridge-coat is ook nog steeds modern, zonder mouwen bij een japon met lange mouwen en met lange mouwen bij een jurk met korte mouwtjes. Zoo'n kort dun manteltje vormt juist de lichte bedekking welke men in den zomer soms behoeft en maakt tevens het geheel meer „gekleed”.

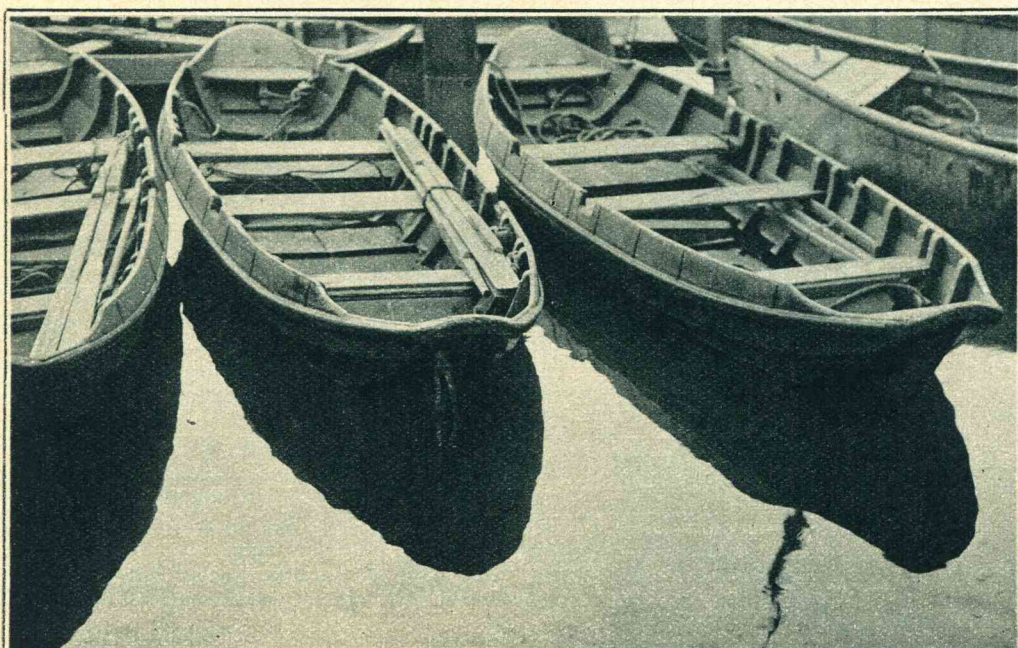
En wat zegt ge van de weidsche toiletten, die verleden week in Auteuil te bewonderen vielen? Hyper-modern of uit de oude doos? vraagt men zich onwillekeurig af, vooral bij de japon met de pofmouwtjes, welke schijnt te willen terugkeeren naar de ouderwetsche tournure, iets waartoe numero twee nog maar een heel schuchtere poging waagt.

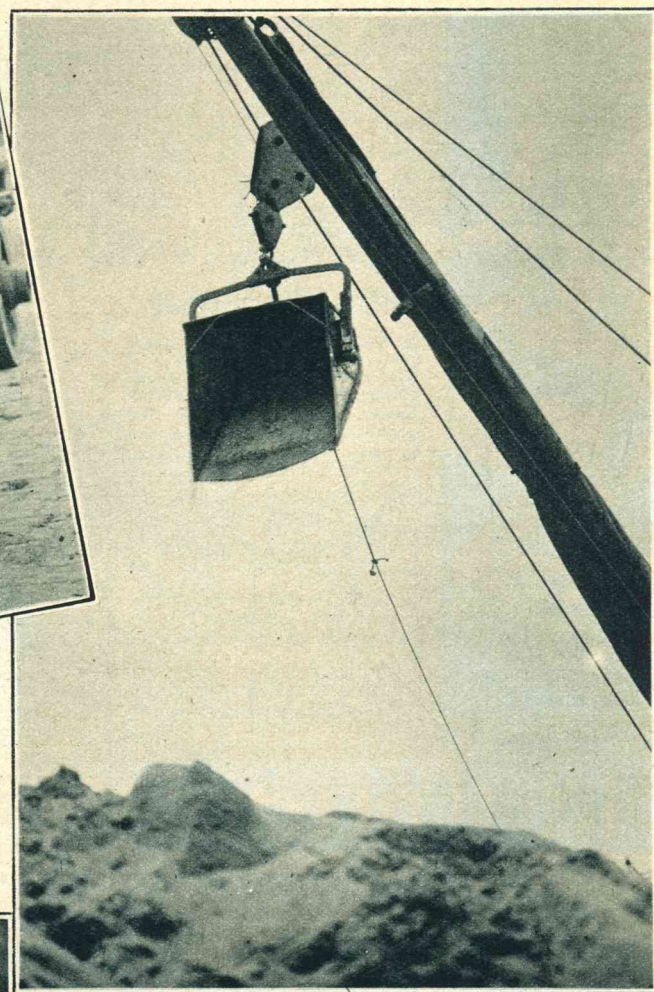
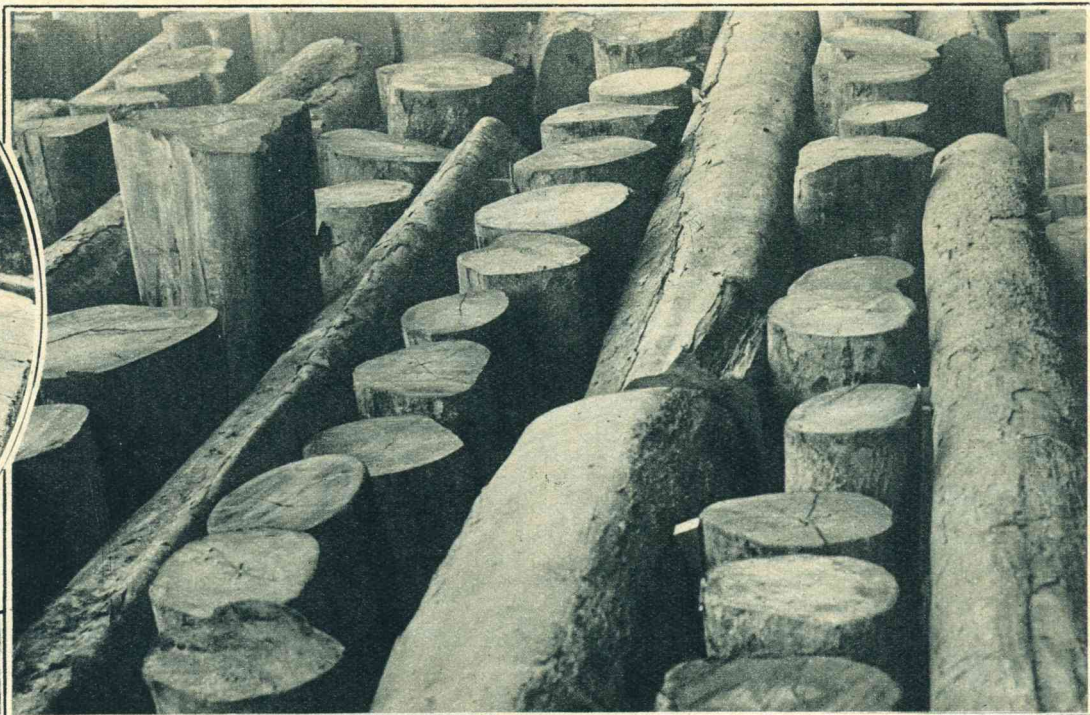
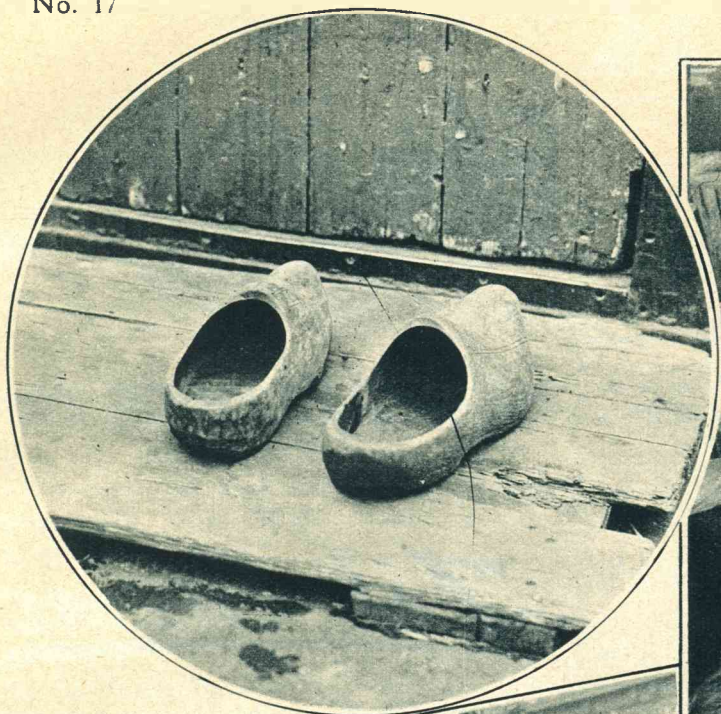
Buitengewoon bewerkelijk is ook het hierbij afgebeelde toilet, dat op de wedrennen in Ascot zeer de aandacht heeft getrokken. Licht blauw georgette vormde hier het materiaal, op kunstige wijze bewerkt met fijne rimpeltjes, waartusschen de teere stof in sierlijke ruches uitstaat. Een boléro met korte mouwtjes vervangt het manteltje.

PAULA DEROSE

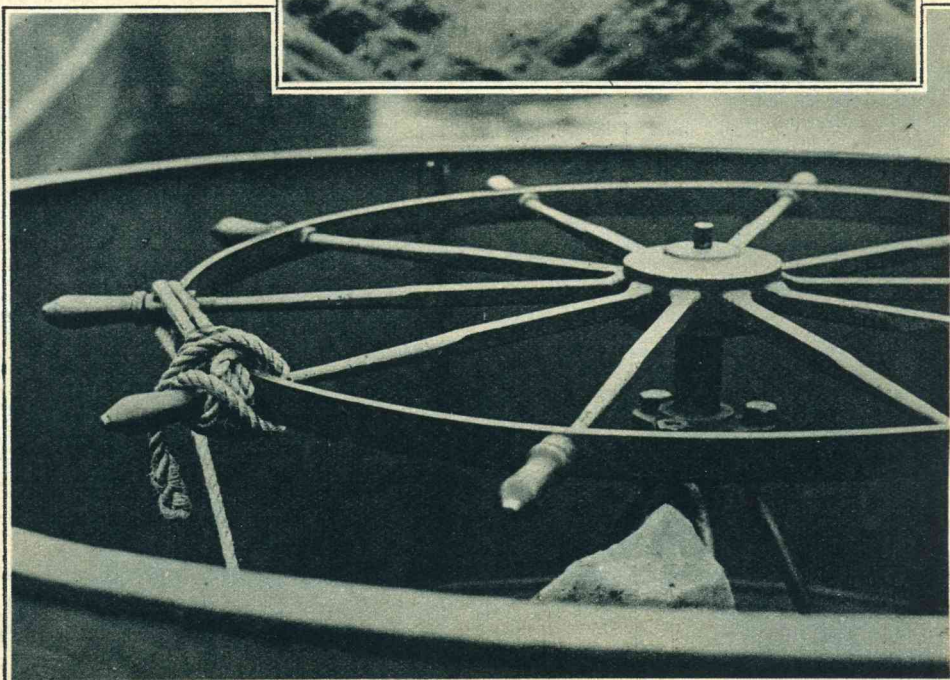
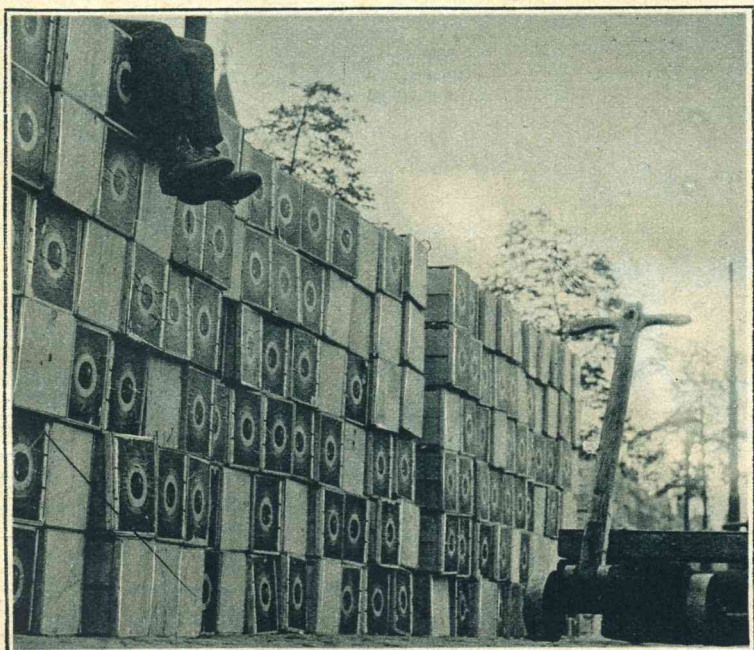

Na gedanen

Arbeid....

REISRUUBRIEK

Zomer in Zwitserland

ALLE INLICHTINGEN DOOR PUBLICITAS A.G., AUSLANDSDIENST, LAUSANNE (ZWITSERLAND)

Van het lieflijke meer
naar den trotschen St. Gotthard
het hartje van Zwitserland
Reisp. door de Verkeerscentrale Rielen Tel. 336

GRIMMIALP GRAND HOTEL
BERNER OBERLAND
1260 Meter boven Zee
Fr. 12.-. Tennis - Garage - Postauto. Vraagt prosp.

MÜRREN Berner Oberland 1650 Mtr.
Mooiste Hoogtekurort. Stofvrij.
Prosp. door de Kurverein.

SAANENMÖSER OB GSTAAD 1300 Meter
boven Zee.
Lijn Montreux-Oberland
(ZWITSERLAND)
SPORTHOTEL KURHAUS Comf. huis. Nieuwe
Tennisbanen. Zwembad. Pension vanaf Frs. 12. Prosp.

WENGEN Gd. Hotel Belvédère en Villa
(Berner Oberland) Uitverkoren huis van 1en rang
in rustige omgeving. Kamers met stroomend water
en telefoonaansluiting. Orkest. W. RUF

VACANT

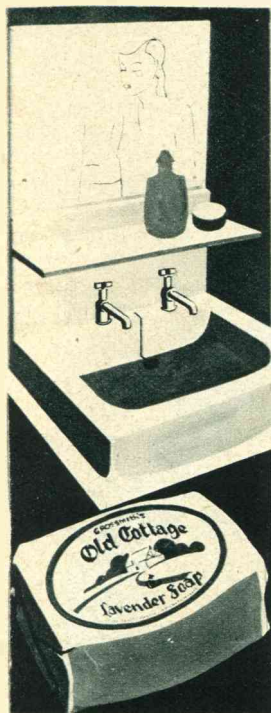

HEERLIJK IN DE ZON

maar pas op, dat Uw huid
niet verbrandt; het gevaar hier-
van wordt zeer verminderd
door het gebruik van

„Zij” CRÈME

In dozen van 1 gulden - 60-30 en 20 cent.
Potten van 1 gulden. Tube 75 - 45 en 30 cent.

De gevierde
vrouw heeft
altijd iets aparts!

Speciaal in de keuze harer toilet-
zeep vermijdt zij een merk, dat
door zijn algemeenheid of scherp
parfum, personen van distinctie
hindert. Zij imponeert door den
decenten geur van de lavendel;
het parfum der oude Engelsche
aristocratie, waarin de Old Cottage
Zeep haar hult. Deze ideale zeep
geeft een overvloedig schuim, dat
zacht en diep in de poriën dringt,
het lichaam frisch en lenig en de
huid gezond en soepel houdt. Het
is een oud merk, dat de heden-
daagsche moderne vrouw, die
haar charme gaarne wil verhoogen,
onschatbare diensten bewijst.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDDSTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S
Old Cottage
Lavender Zeep

PHILIPS, ERRES EN TELEFUNKEN

toestellen, diverse modellen. Prijzen vanaf f 125.

BETALING VANAF f 7.50 PER MAAND

Demonstratie gratis

STOK'S RADIO-AFDEELING

Wagenaarstraat 55-59

J. M. Coenenstraat 1 - Papaverweg 7-7a - Hoofdweg 388

gezworen

kameraden

die ook voor U trouwe vrienden kunnen
zijn. Zij helpen U den zwaren druk van de
schoenenrekening tot op de helft vermin-
deren. Onverslijtbaar onderwerk! JUMBO-
PATENT heeft kernlederen zool en Bulldog
rubberhak. JUMBO-WOOD-MILNE onderwerk
geheel uit Wood-Milne-Rubberleder.

Deze beide echt degelijke schoenen met
soepel ijzersterk bovenleder hebben een
zeer langen levensduur en een volmaakte
pasvorm. Aanbevelen voor gevoelige voeten.
JONGENSCHOENEN vanaf f. 4.80
HEERENSCHOENEN „ 6.95
Koop Jumbo-Schoenen en gij spaart veel geld.

Jumbo
uw schoen

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.
Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.-

Vetwormpjes

**De vetwormpjes komen nooit
meer terug.**

Dat is het groote voordeel van de Radox-
methode; de vetwormpjes komen nooit meer terug.
Houdt slechts voor gewoonte om telkens wanneer
ge Uw gezicht wascht, wat Radox in het wasch-
water te mengen. De zuurstof, die Radox vrij
maakt, brengt zuiverende zouten in de poriën.
verwijderd alle verstoppende onzuiverheden en
maakt de huid zacht, frisch en gezond. Deze dame
heeft het ondervonden — evenals duizend andere

„Radox is een wondermiddel tegen vet-
wormpjes. Ik had er altijd erge last van opzij
van mijn neus. Maar ik kreeg ze alle weg met
Radox, wat ik gebruikte volgens Uw aanwij-
zingen. Sindsdien zijn ze nooit meer terug
gekomen, want elke keer als ik me nu wasch,
doe ik wat Radox in het water.” P. M.

Uw huid heeft 2½ miljoen poriën, die de onder-
huidse kliertjes met de opperhuid verbinden.
Als de poriën verstopt raken en de kliertjes ont-
stoken, is dit de oorzaak van puistjes, vetwormpjes
en uitgezette poriën. Water en zeep kunnen niet
tot onder de huid doordringen, het eenige wat
U helpen kan is zuurstof, dat het meest zuive-
rende, heilende en antiseptische natuur-middel is

Om vetwormpjes te verwijderen, mengt men een
theelepeltje Radox in een glas goed warm water en
behandel hiermee de aangetaste plek eenige mi-
nuten lang. Droog dan af met een zachte, ruwe
handdoek en de vetwormpjes worden gewoon
weggeveegd. Gebruik hierna een goede cold
cream. Zorg er dan voor dat U nooit meer last
van vetwormpjes krijgt door steeds wat Radox
in het waschwater te mengen.

Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar
bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak.
Een pak is toereikend voor verscheidene weken.
Imp.: N.V. Rowntree Hand.Mij. Keizersgr. 124, A'dam

Voor indre verkrijgbaar bij firma J. v. Gorkom & Co.
Dioctia en hare filialen.

Hollandsche verpakking waarborgt echtheid

's Werelds meest economische boord.

VAN HEUSEN

De origineele half-stijve boord. Prijs 90 cent.

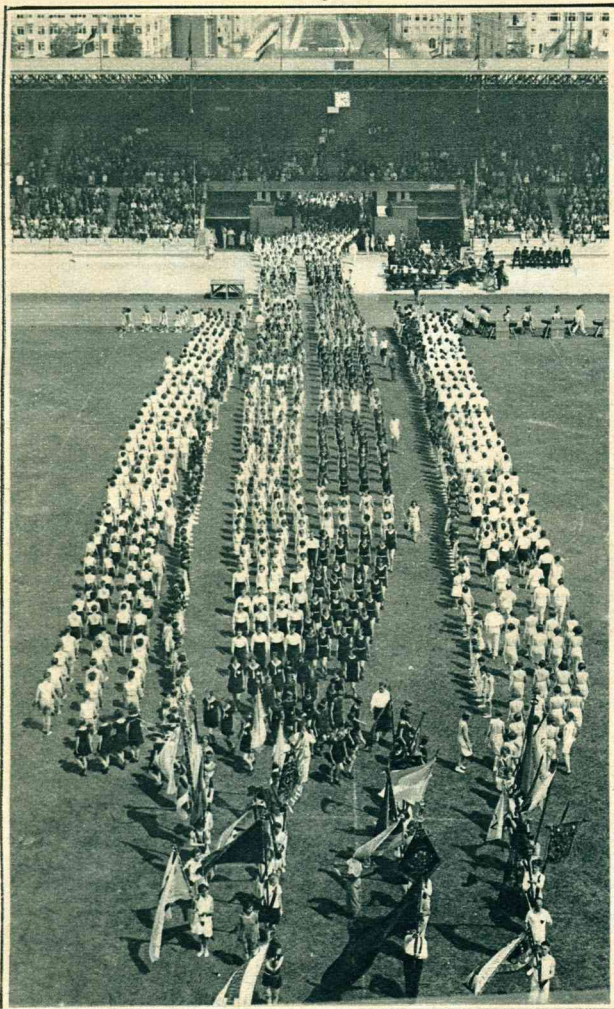
Importeur: B. W. REINDERS - Keizersgracht 306 - Amsterdam.

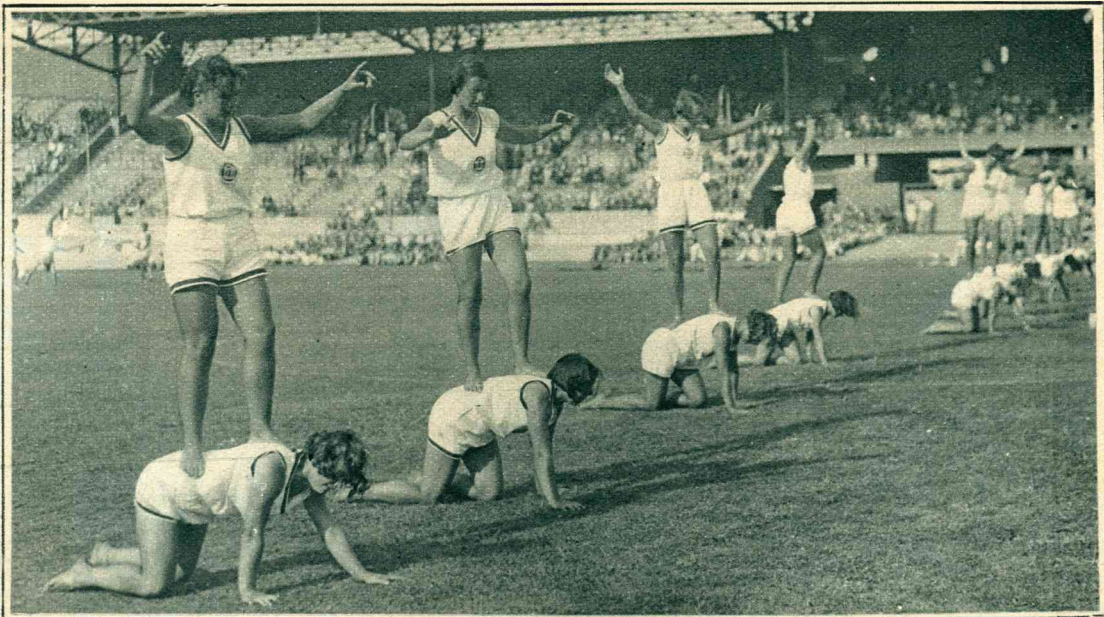
ASTHMALIJERS

Het Asthmapoeder van Apotheker
BOOM geeft bij inademing direct
verlichting bij Asthma en daaruit
voortkomende Borstbenauwd-
heid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.

De opmarsch van
turnsters en turners.

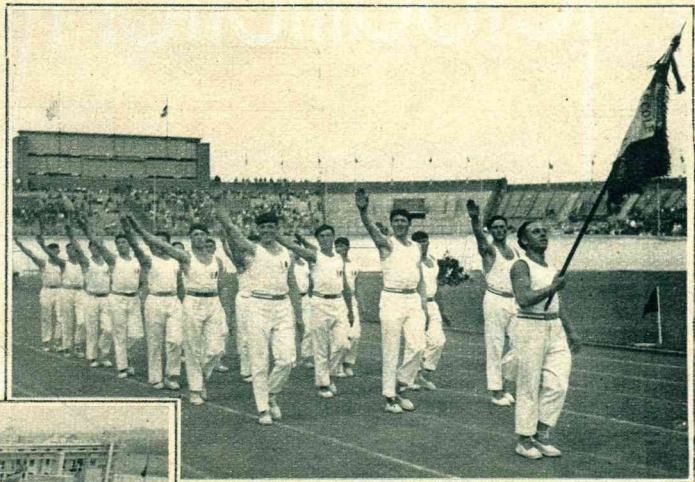

Evenwichtsoefeningen van de leerlingen der
Berlijnsche Hochschule für Leibesübungen.

Een moment uit het
nummer tafelspringen.

Overzicht tijdens de demon-
stratie van Vrije Oefeningen.

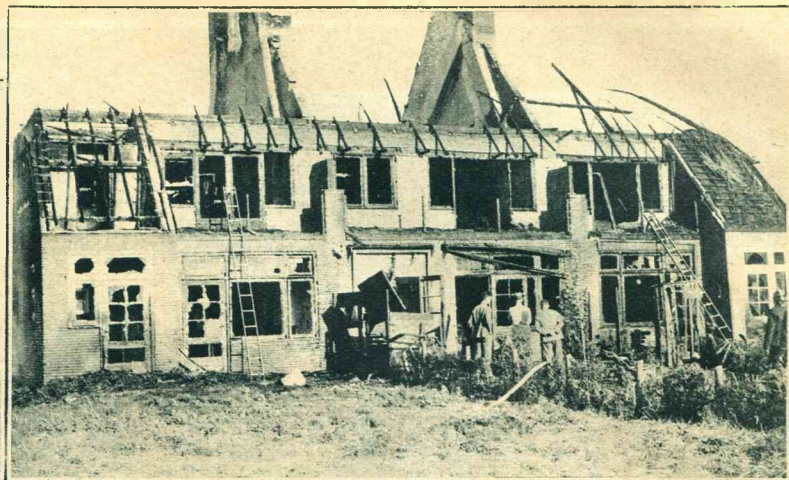
De Fransche deelnemers van de „École Su-
périeure” te Joinville trekken langs de tribune.

Ter gelegenheid van het vijf en veertig jarig bestaan van de bekende Amsterdamsche Gymnastiekvereniging „Kracht en Vlugheid” vond 'n Internationaal Turnfeest in het Olympisch Stadion te Amsterdam plaats. Op onze sportpagina geven wij er een serie geslaagde foto's van.

**AAN
ONZE
ABONNÉ'S**

Wij ontvingen klachten van meerdere abonné's die zich zeer teleurgesteld betoonen over het origineel „Coronet” foto-toestel, compleet met toebehooren, dat hun toegezonden wordt als premie terzake van een kinderrebus-prijsvraag (die destijds als ADVERTENTIE in ons blad verscheen) tegen betaling van f 2.— plus f 0.40 porto. Wij wenschen er uitdrukkelijk op te wijzen, dat de prijsvraag niet van uitgever en redactie van ons weekblad is uitgegaan en dat de circulaire betreffende „extra-premieverdeeling” tegen betaling van f 2.40 zelfs geheel buiten ons blad om door Laterna is rondgezonden aan de oplosers, terwijl wij er voorts nogmaals met nadruk de aandacht op vestigen, dat wij uiteraard geenerlei verantwoordelijkheid voor de gedragingen van Laterna dragen en evenmin wenschen te dragen.

Te Ouderkerk aan den Amstel werden Zondag tienduizend jonge duiven van Amsterdamsche Postduivenverenigingen losgelaten. De „start“.

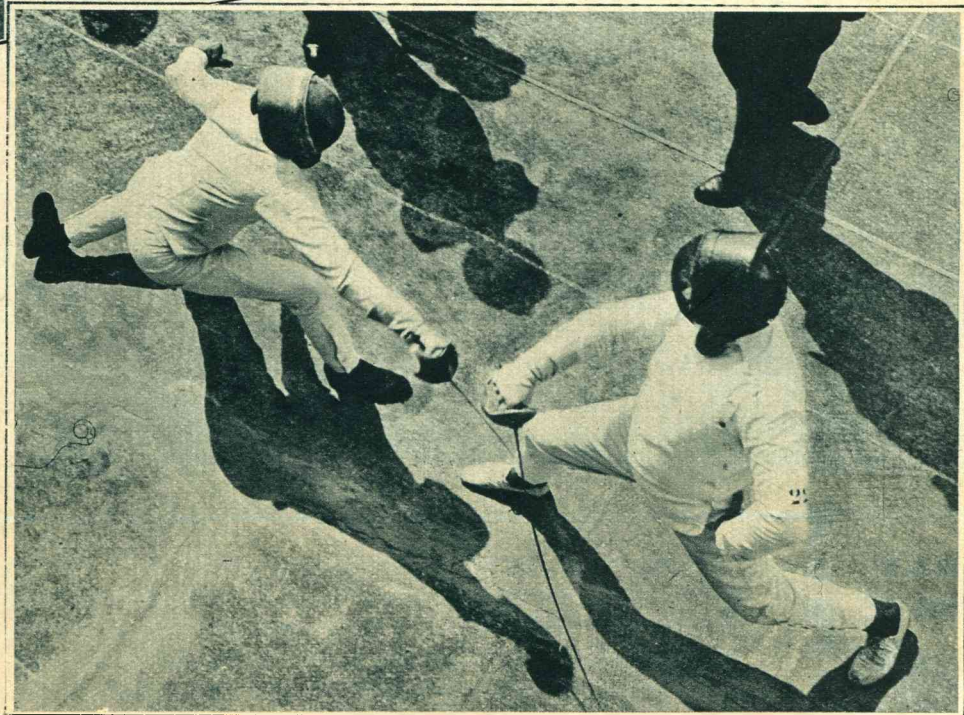
Te Bloemendaal werden aan de Houtvaart-kade drie huizen door brand totaal verwoest.

Het fanfarecorps Kunstkring te Spaarndam behaalde op het jongste concours te Lisse in de eere afdeling drie eerste prijzen, den directeursprijs en eenige extra-prijzen.

Actualiteiten

De aanvoer van nieuwe aardappelen op de veiling te Broek op Langendijk.

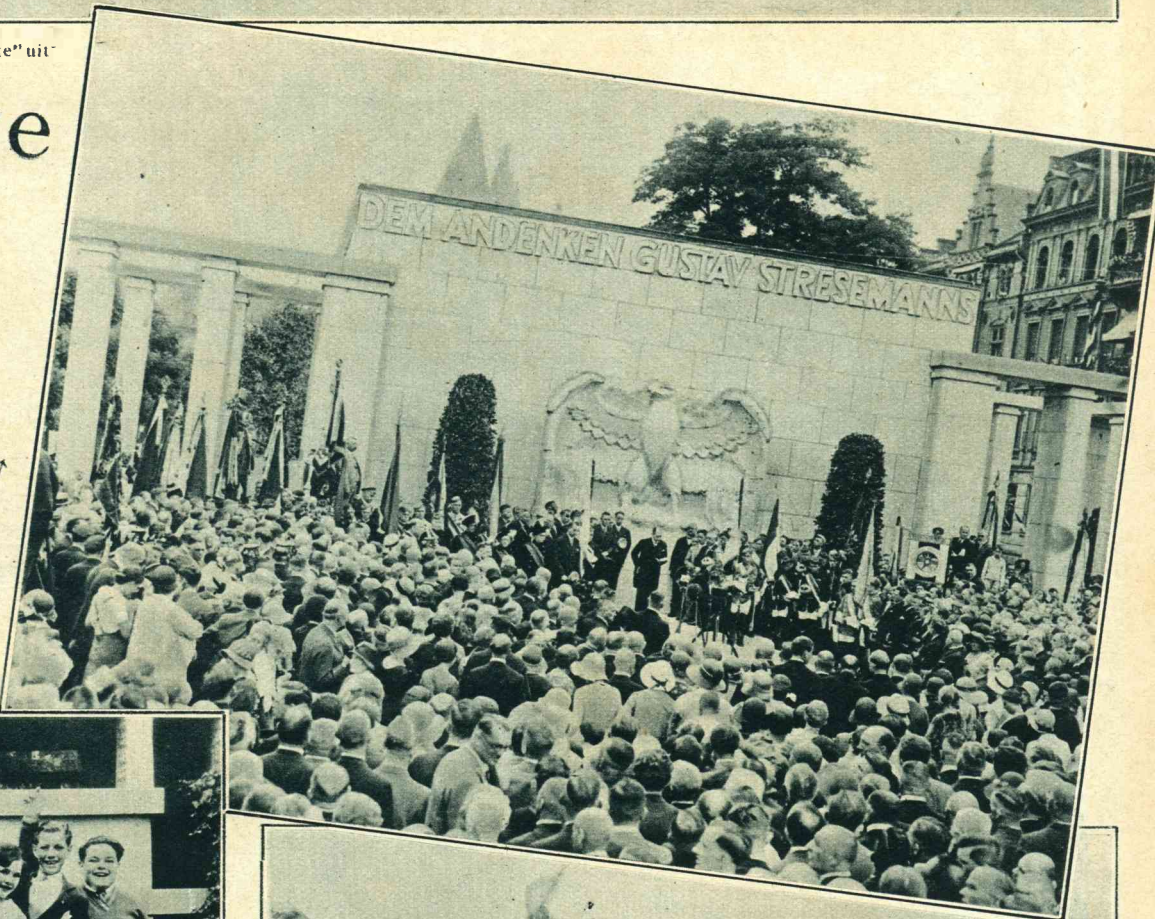
Een mooie opname van de schermwedstrijden om den Java-beker te Zandvoort.

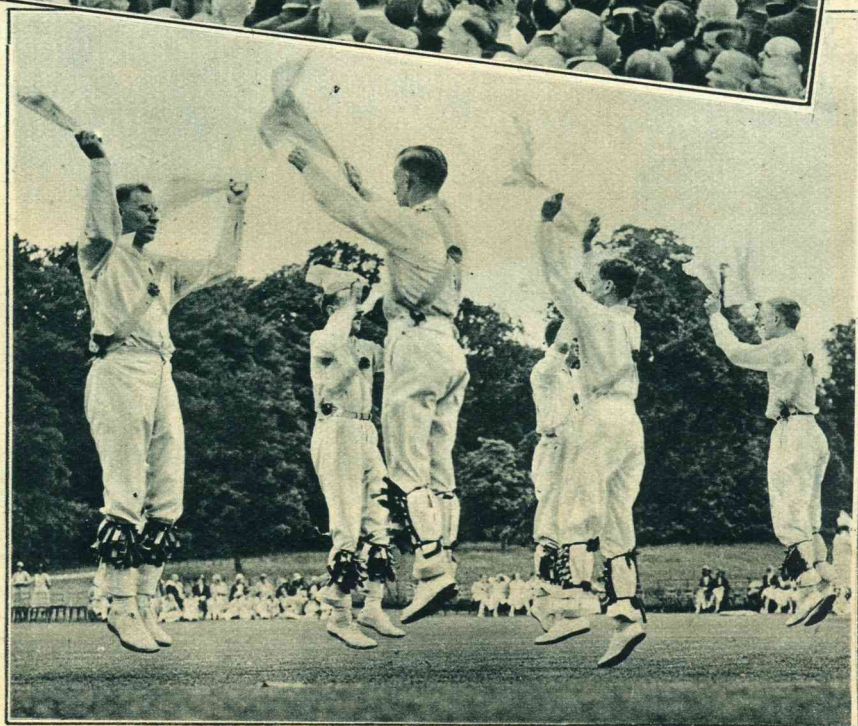
Op een landgoed nabij Londen werd een toneelspel „Hendrik de Achtste” uitgevoerd, waaraan door de aristocratie en de dorpsbewoners werd deelgenomen. De opvoeringen hadden een groot succes. Een scène: koning Hendrik ontvangt zijn gemalin

Van Heinde en Verre

Te Mainz werd in tegenwoordigheid van 'n duizendkoppige menigte een gedenksteen onthuld ter eere van den vroegeren Duitschen Staatsman Gustav Stresemann.

Een klein gedeelte van de kinderen die in Hollywood voor de film spelen zal een reis ondernemen naar Europa en in verschillende landen „te kijk” zijn. Hun afscheid van Amerika.

Op het jaarlijksche groote congres voor Volksdansen te Londen werden wederom de oude nationale dansen voor korten tijd in eere hersteld.

CAMPANULA'S

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62½; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.